

TỔNG HỢP VÀ BIÊN TẬP BỞI
LOU DE CASTRO MYLES

TUYỂN TẬP HOA HỒNG BỤC GIẢNG (VIỆT NAM)

Cô giáo là người dẫn đường

Bản quyền © 2020 Mọi quyền được bảo hộ.

Nghiêm cấm sao chép bất kỳ phần nào của cuốn sách này dưới bất kỳ hình thức nào cho dù bằng văn bản, điện tử hoặc máy móc, kể cả in sao, ghi âm, hoặc bằng bất kỳ hệ thống truy xuất thông tin nào mà không được nhà xuất bản cho phép bằng văn bản.

Đồng xuất bản bởi Aus4Skills, Strategix Training Group và Đại học Công nghệ Queensland.

Biên soạn và hiệu đính bởi Lou De Castro Myles (Giảng viên/Đào tạo viên Quốc tế)

Hoạt động do Đỗ Thị Kim Thanh điều phối

Dịch bởi Công ty TNHH Tư vấn & Dịch thuật Chân Thiện Mỹ

Ảnh bìa của Thắng Nguyễn

In tại Thành phố Hồ Chí Minh, Việt Nam

Dù cuốn sách đã được chuẩn bị công phu kỹ càng, nhưng nhà xuất bản, biên tập viên, điều phối viên, các tác giả và các đơn vị đã ký hợp đồng tham gia vào ấn phẩm này, không chịu trách nhiệm về những sai sót hoặc thiếu sót nào xảy ra và cũng không chịu bất kỳ trách nhiệm pháp lý nào đối với những thiệt hại do việc sử dụng thông tin có trong tài liệu này.

Cô giáo là người dẫn đường

Tuyển tập Hoa hồng bực giảng (Việt Nam)

Tổng hợp và biên tập bởi
Lou De Castro Myles
và nhiều tác giả

Nhóm tác giả

Chữ Thị Hải

Bí Thư Đảng ủy, Chủ tịch Hội đồng trường, Hiệu trưởng
Trường Cao đẳng Kinh tế - Kỹ thuật Điện Biên

Nguyễn Thị Trúc Phương

Trưởng khoa, Khoa Quản trị Kinh doanh
Trường Cao đẳng Kinh tế Thành phố Hồ Chí Minh

Phạm Thị Duẩn

Giảng viên, Khoa Kinh tế
Trường Cao đẳng Cơ giới và Thủy lợi (Đồng Nai)

Lê Thị Hồng Duyên

Giảng viên, Phó trưởng phòng, Phòng Thanh tra và Đảm bảo chất lượng giáo dục
Trường Cao đẳng Kinh tế - Kỹ thuật Điện Biên

Nguyễn Thị Lý

Nguyên Hiệu trưởng (nghỉ hưu từ ngày 1 tháng 10 năm 2020)

Trường Cao đẳng Công nghệ Thủ Đức

Đỗ Thị Thu Thảo

Trưởng Bộ môn Quản trị kinh doanh

Trường Cao đẳng Kinh tế Công nghiệp Hà Nội

Mai Thị Thúy

Trưởng Bộ môn Kinh Tế, Khoa Kỹ thuật Công Nghệ

Trường Cao đẳng Kỹ nghệ II

(Thành phố Hồ Chí Minh)

Lê Thị Mộng Linh

Giảng viên, Khoa Quản trị Kinh doanh

Trường Cao đẳng Công nghệ Thủ Đức

Lương Thị Hoa

Giảng viên/Tổ trưởng Nghiệp vụ 3 (Vận tải, Logistics)

Trường Cao đẳng kinh tế Đối ngoại (COFER)

Trịnh Ngọc Thu Hà

Trưởng khoa Kinh tế
Trường Cao đẳng Hàng Hải I (Hải Phòng)

Đổng Phong Huyền

Phó trưởng Khoa Kinh tế
Trường Cao đẳng Hàng Hải I (Hải Phòng)

Nguyễn Thị Hằng

Hiệu trưởng
Trường Cao đẳng Kỹ nghệ II
(Thành phố Hồ Chí Minh)

Nguyễn Thị Ánh Nguyệt

Giảng viên, Khoa Kinh tế
Trường Cao đẳng Kỹ nghệ II
(Thành phố Hồ Chí Minh)

Nguyễn Thị Bích

Giảng viên ngành Logistics, Khoa Kinh tế
Trường Trung cấp Kinh tế Kỹ thuật Nguyễn Hữu Cánh
(Thành phố Hồ Chí Minh)

Mục lục

Nhóm tác giả	3
Lời tựa	9
Cô giáo là người dẫn đường	15
Thấy và cảm nhận thay đổi	21
Vươn lên bằng con đường học tập	25
Người lái đò qua sông	31
Phát triển một lực lượng lao động lành nghề	39
Thách thức sáng tạo	43
Bài học về lòng kiên nhẫn và nghị lực	47
Bồi dưỡng tâm hồn	53
Không ngừng học hỏi	59

Một sự nghiệp lái đò thầm lặng và ý nghĩa	63
Nghề cao quý nhất	67
Học tập suốt đời: Truyền thống ngàn xưa	73
Nuôi dưỡng tình yêu Đất Nước	79
Bài học về niềm đam mê và lòng trách ẫn	83

Lời tựa

Giáo dục nghề nghiệp (GDNN) là hành trình quan trọng để xây dựng kiến thức và kỹ năng làm việc cho người lao động, đồng thời là nền tảng để bồi dưỡng giá trị cá nhân và năng lực chuyên môn cần thiết để làm nghề hay xây dựng sự nghiệp sau này. Giáo dục nghề nghiệp mang lại những kết quả cụ thể và tích cực góp phần phát triển kinh tế xã hội nước nhà.

Hiện nay, GDNN ở Việt Nam có sự tham gia của một lực lượng đông đảo gồm cán bộ đào tạo, giảng viên, chuyên gia xây dựng chương trình, cán bộ quản lý và những vị trí liên quan khác. Đây là những người ngày đêm miệt mài xây dựng vốn con người thông qua công tác bồi dưỡng và đào tạo kỹ năng nhằm đáp ứng nhu cầu các ngành. GDNN cũng góp phần mở rộng sự tham gia của cộng đồng và thúc đẩy hòa nhập xã hội.

Trong khóa đào tạo từ xa về Thúc đẩy trao quyền và vai trò lãnh đạo cho phụ nữ trong Giáo dục nghề nghiệp và ngành Logistics tại Việt Nam được thực hiện từ tháng 6 đến tháng 10 năm 2020, học viên tham gia được khuyến khích chia sẻ câu chuyện người thực việc thực của bản thân. Khóa học là cơ hội để học viên có thể lắng nghe và qua đó củng cố nhận thức và hiểu biết về các giá trị cá nhân và nghề nghiệp. Trong suốt khóa học, chúng tôi có dịp tìm hiểu nhiều cách làm phong phú, cách tương tác với sinh viên và đồng nghiệp, cũng như những gian nan thách thức riêng của từng nhà giáo. Với nhiều cô giáo thì đây là lần đầu tiên các cô được thoải mái chia sẻ câu chuyện của mình trong sự hỗ trợ, đồng cảm, đồng viên và ngập tràn cảm hứng.

Trong đó, tôi được giao trọng trách là thiết kế và triển khai chương trình dưới sự bảo trợ của Aus4Skills thông qua chương trình hợp tác triển khai giữa Strategix - QUT. Những câu chuyện trong tập sách đều giàu ý nghĩa, và đặc biệt có những chuyện rất xúc động đối với cả người kể lẫn người nghe. Tôi vô cùng cảm động và được truyền cảm hứng từ mỗi câu chuyện kể của từng cô. Vai trò của nữ giới trong GDNN cần được đề cao để tất cả chúng ta có dịp lắng nghe những câu chuyện của họ (và những người cùng cảnh).

Tập sách **Cô giáo là người dẫn đường (Tuyển tập Hoa hồng bụi giảng - Việt Nam)** góp nhặt nhiều câu chuyện truyền cảm hứng, trong đó nổi lên vai trò của những đóa hồng trên bụi giảng trường nghề. Các câu chuyện trong tuyển tập này là niềm hy vọng, khát khao, về nghị lực, ý chí bền bỉ của các cô trong một môi trường giáo dục năng động còn lắm chông gai và thách thức phải đối mặt. Nói như vậy mới thấy được vai trò đáng trân trọng của họ trong việc bồi dưỡng bản thân và những người khác.

Để xây dựng tập sách, chúng tôi dùng kỹ thuật khai vấn tích cực (*Appreciative Inquiry*)¹ trong tương tác với học viên và góp nhặt lại những câu chuyện đời thực của họ, trong đó, học viên trả lời các câu hỏi khai vấn tích cực để làm chất liệu xây dựng câu chuyện. Chúng tôi cũng đã tiến hành trao đổi với học viên về mục tiêu và phạm vi của tập sách.

Các câu hỏi khai vấn chính bao gồm:

1. Khi nào và điều gì thôi thúc cô trở thành giáo viên nghề?
2. Trong cuộc đời đi dạy của mình, cô cảm thấy điều gì là trân trọng nhất hay có kỷ niệm nào khó phai nhất?
3. Điều cô tâm đắc nhất trong vai trò giáo viên nghề là gì?
4. Cô nghĩ tương lai GDNN sẽ như thế nào?

Mười bốn tác giả đóng góp bài viết đã xem lại và đồng ý với các câu chuyện của họ sau khi được chấp bút biên tập cẩn thận. Cô Đỗ Thị Kim Thanh đã tích cực điều phối và kết nối để đảm bảo rằng các yêu cầu đều thông suốt và sát cánh cùng tôi trong quá trình biên soạn tập sách này.

Hoạt động này cũng được hỗ trợ dịch song ngữ. Hình ảnh trong tập sách được các tác giả cung cấp. Tất cả công đoạn được phối hợp nhịp nhàng và tuần tự để xuất bản tập sách này.

Tôi xin tặng tập sách này cho các cô giáo. Tôi biết ơn các tác giả vì đã rút ruột cho tôi một mảnh ghép cuộc đời và tin tưởng để tôi chấp bút kể lại những chuyện đời chuyện nghề tâm huyết đó. Tôi trân trọng và tôn vinh những người phụ nữ, những đóa hồng trên bụi giảng trường nghề, những người đã cống hiến hết mình cho sự nghiệp giảng dạy, những người tạo nên giá trị trong công tác phát triển kỹ năng nghề ở Việt Nam

¹ Khai vấn tích cực là cách thức tương tác tập trung vào những điểm tích cực hiệu quả qua nhằm khám phá sức mạnh của cá nhân và hướng mọi người cùng xây đắp tương lai.

Công sức và thành quả của các cô góp phần thay đổi cuộc sống của bao người. Các cô đã ghi dấu trên cuộc đời qua không ít lần đánh bại gian nan trở ngại. Và không dừng lại ở đó. Nội lực phi thường và sự tận tâm với nghề sẽ giúp các cô vượt lên tất cả!

Tôi xin gửi lời chúc tốt đẹp nhất đến các cô và người thân, bạn bè, đồng nghiệp, học sinh đồng hành trên hành trình vinh quang này!

Lou De Castro Myles

Giảng viên/Đào tạo viên quốc tế

Soạn giả và biên tập

***Cô giáo là người dẫn đường (Tuyển tập Hoa hồng
bục giảng - Việt Nam)*** mở ra những câu chuyện truyền
cảm hứng và nêu cao vai trò của nữ giới trong GDNN.

Cô giáo là người dẫn đường

Chữ Thị Hải

Bí Thư Đảng ủy, Chủ tịch Hội đồng trường, Hiệu trưởng
Trường Cao đẳng Kinh tế - Kỹ thuật Điện Biên

Năm 1984, tôi đã lựa chọn ngành Luật của Đại học luật Hà Nội. Từ khi còn nhỏ, trong tôi đã thôi thúc mong muốn có thể gây ảnh hưởng tích cực để giúp người khác có cuộc sống tốt đẹp hơn.

Tôi từng chứng kiến bạn bè mình lấy chồng từ khi mới 14-15 tuổi; những em nhỏ bị chính bố mẹ hay người thân ngược đãi.

Tôi cũng từng chứng kiến các bé gái bị xâm hại tình dục nhưng người nhà, bản thân họ không biết để tố cáo sự việc. Tôi còn biết nhiều trường hợp người dân vận chuyển, buôn bán thuốc phiện mà chưa hiểu rõ hành vi phạm pháp của mình đến đâu. Tất cả đều là những hoàn cảnh đáng thương và tăm tối. Trong tôi đã có mong muốn trở thành người am hiểu pháp luật để tuyên truyền, hướng dẫn, bảo vệ những người xung quanh.

Sau khi tốt nghiệp đại học Luật, ngày 20/4/1989, tôi được phân công về làm việc tại Sở Tư pháp tỉnh, và sau đó trở thành ủy viên Ban Chấp hành Hội luật gia tỉnh. Công việc hàng ngày của tôi là tuyên truyền pháp luật, tham gia tranh tụng tại các phiên tòa giúp bảo vệ cho những người yếu thế bị xâm hại. Cùng năm ấy, trước nhu cầu đào tạo cán bộ ngành tư pháp đảm bảo về chất lượng và đủ về số lượng, tôi được điều động về Trường Trung cấp Tài chính Lai Châu, nay là Trường CĐ Kinh tế - Kỹ thuật Điện Biên.

Từ đó tôi đã bén duyên với nghề giáo. Đây không chỉ là thử thách lớn mà còn là cơ hội tuyệt vời để hiện thực hóa những mục tiêu tôi từng đặt ra. Bởi vì, khi dạy học, tôi tiếp xúc nhiều với học sinh, chủ yếu là học sinh người dân tộc thiểu số. Tôi hiểu rằng các em cần những giáo viên tâm huyết và hiểu con người của các em, giúp các em thay đổi tư duy, nếp nghĩ, hiểu biết về pháp luật để cuộc sống tốt đẹp hơn. Tôi luôn hạnh phúc với lựa chọn này.

Là một nhà giáo, điều tôi trăn trở nhất là sau khi ra trường các em sẽ vận dụng hiểu biết pháp luật vào cuộc sống của mình và cho những người xung quanh như thế nào. Trong khi ở đâu đó vẫn còn những hủ tục, tập quán lạc hậu chưa bị xóa bỏ như tảo hôn, tục cướp vợ để cưỡng ép người phụ nữ làm vợ, đăng ký kết hôn và khai sinh cho con không đúng pháp luật... Vẫn còn rất nhiều người không nhận thức được những hệ lụy mà các tập tục này mang lại.

Trong quá trình tôi công tác, có một việc mà tôi vẫn nhớ mãi. Một nữ sinh học tập rất tốt, chăm chỉ học tập, nhưng bất ngờ bỏ học để lấy chồng mặc dù em chỉ mới 16 tuổi. Tôi đã trực tiếp gặp gia đình để giải thích về hậu quả của quyết định này. Tôi đã thuyết phục và động viên gia đình để em đi học tiếp. Chỉ có một số gia đình và học sinh hiểu được hậu quả của việc tảo hôn. Họ đã đưa ra quyết định tiếp tục cho con mình đi học mà không ép lấy chồng. Còn một số em học sinh không vượt được qua hủ tục, văn hóa bản làng, đã bỏ học giữa chừng để lấy chồng sớm.

Sau này tôi có dịp quay trở lại xã đó, gặp lại chính những em học sinh đã bỏ học năm nào để lấy chồng. Tôi không nhận ra các em đó vì trông các em rất mệt mỏi, nhếch nhác, nghèo nàn, không việc làm. Có những em sinh rất nhiều con, đứa nào cũng gầy còm, ốm yếu. Có những em cuộc sống gia đình không hạnh phúc, mâu thuẫn gia đình không giải quyết được đã khiến các em bế tắc và quyết định tự tử. Ngược lại, những em quay trở lại trường học thì sau khi ra trường, các em đã trở thành cán bộ tư pháp xã, phường. Cuộc sống của các em đầy đủ, hạnh phúc hơn và hiện tại đang là những cán bộ tuyên truyền rất nhiệt huyết cho bà con thôn bản.

Là một giảng viên Luật, điều tôi tâm đắc nhất là vai trò dẫn đường, chỉ lối để các em có được kiến thức cần thiết về pháp luật, giúp các em trở thành người có nhân cách, biết đối nhân xử thế, biết sống và làm việc theo hiến pháp và pháp luật, biết làm giàu chính đáng cho bản thân và cộng đồng bằng kỹ năng nghề nghiệp của mình. Để làm được điều đó thì người giáo viên trước hết phải tận tâm với học sinh, với nghề.

Giảng viên phải là tấm gương mẫu mực về bồi đắp tri thức và xây dựng các giá trị cá nhân. Chúng ta cần thể hiện tính chuyên cần, nhân cách tốt và hành động mẫu mực, trong đó bao gồm cả phong cách ăn mặc, lời ăn tiếng nói. Chủ tịch Hồ Chí Minh đã ví trẻ em như cái gương trong sáng, thấy tốt thì ảnh hưởng tốt, thấy xấu thì ảnh hưởng xấu. Do đó muốn học sinh giỏi thì giáo viên phải có tâm!

Ở Việt Nam ông cha ta có câu: *“Nhất nghệ tinh, nhất thân vinh”* hoặc *“Ruộng bẽ bẽ không bằng nghề trong tay”* hàm ý nói đến giá trị của việc học nghề làm nghề. Ngày nay những quan niệm ấy vẫn còn nguyên giá trị. Tôi tin rằng tương lai giáo dục nghề nghiệp sẽ phát triển mạnh mẽ và bền vững bởi vì học nghề làm nghề vẫn và sẽ luôn mang lại vinh quang, bảo đảm hạnh phúc cho mỗi cá nhân.

Đã có nhiều tấm gương thành đạt đi lên từ học nghề, nhiều bạn trẻ từ bỏ ngưỡng cửa đại học để đi học nghề, giành được vinh quang. Nhà nước đã có nhiều chính sách cho học viên tốt nghiệp các chương trình GDNN. Ngoài ra, hiện nay các chương trình GDNN của nước ta khá đa dạng phong phú với khoảng hơn 800 ngành, nghề trình độ trung cấp và hơn 500 ngành nghề trình độ cao đẳng ở 90 nhóm ngành nghề đào tạo, bao phủ mọi lĩnh vực của ngành nghề và lĩnh vực hoạt động của nền kinh tế.

Ngoài ra, còn có hàng nghìn chương trình đào tạo trình độ sơ cấp và chương trình đào tạo ngắn hạn khác. Nhu cầu của thị trường lao động đối với lao động hoàn thành chương trình GDNN vẫn rất lớn, học viên tốt nghiệp các cơ sở giáo dục nghề nghiệp có cơ hội việc làm rất cao với mức thu nhập hấp dẫn. Hơn hết, chúng ta cần tiếp tục xây dựng các chương trình đào tạo hướng đến những người có hoàn cảnh khó khăn. Chúng ta cần cần có nhiều chương trình đào tạo nghề phù hợp cho lao động nữ nông thôn, vùng cao để họ có thể tự tạo việc làm, gia tăng thu nhập, củng cố kinh tế gia đình, góp phần xóa đói giảm nghèo.

-HẾT-

Nhà giáo phải là tấm gương mẫu mực về bồi đắp tri thức và xây dựng các giá trị cá nhân.

Chúng ta cần thể hiện tính chuyên cần, nhân cách tốt và hành động mẫu mực, trong đó bao gồm cả phong cách ăn mặc, lời ăn tiếng nói.

Thấy và cảm nhận thay đổi

Nguyễn Thị Trúc Phương

Trưởng Khoa Quản trị Kinh doanh
Trường Cao đẳng Kinh tế Thành phố Hồ Chí Minh

Khi còn nhỏ, tôi không có định hướng nghề nghiệp rõ ràng. Khi lớn lên, thật sự bản thân tôi không nghĩ rằng sau này mình sẽ trở thành giảng viên nghề và cũng không biết mình hợp với nghề gì. Lúc đó tôi chưa có hình dung rõ ràng về nghề nghiệp và cũng không có ai tư vấn hướng nghiệp cho tôi.

Sau khi tốt nghiệp Đại học Kinh tế Thành phố Hồ Chí Minh, tôi đã đảm nhiệm nhiều vị trí tại một số công ty trong khoảng hơn 10 năm với nhiều ngành nghề lĩnh vực như: sản xuất và xuất nhập khẩu đồ gỗ; chế biến và xuất nhập khẩu thực phẩm; kinh doanh dịch vụ xe khách, kinh doanh xe ô tô, ngân hàng, v.v.

Một dấu mốc quan trọng trong cuộc đời là khi tôi kết hôn và có bé trai đầu lòng. Lần đầu tiên làm mẹ, cùng con trải qua những năm tháng đầu đời là một trải nghiệm hạnh phúc nhưng cũng nhiều khó khăn. Với ý muốn toàn tâm toàn ý chăm sóc tốt cho bé trong giai đoạn quan trọng này, tôi đã quyết định nghỉ việc. Một năm sau, khi mọi thứ đã ổn định, tôi may mắn có cơ hội trở thành giáo viên dạy nghề. Và tôi đã lựa chọn nghề này vì lý do hết sức đơn giản là tôi có thể vừa đi làm vừa có thời gian để chăm sóc thiên thần nhỏ của mình.

Năm đó, tôi vừa tròn 31 tuổi – độ tuổi vừa chín trong sự nghiệp. Tôi cũng bắt đầu nhận ra giáo dục có thể tác động đến các em sinh viên như thế nào. Khi tôi lên lớp, tôi mới biết được những câu chuyện đầy hoàn cảnh của các em. Tôi nhận ra các em rất, rất cần sự tư vấn và hỗ trợ của các thầy/cô giáo là những người đi trước.

Không hiểu từ lúc nào, tôi đã cảm thấy yêu nghề và còn tự hào hơn khi nhìn thấy tinh thần làm việc, sự hy sinh thầm lặng đáng nể phục của những người đồng nghiệp, cùng với đó là những thay đổi mà giáo viên chúng tôi có thể mang lại cho cuộc sống của những người trẻ, các em sinh viên thân thương của chúng tôi.

Tôi đã trải qua hơn 9 năm dưới mái trường Cao đẳng Kinh tế Thành phố Hồ Chí Minh. Con đường nghề nghiệp với tôi trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết, tôi cũng đã dần hoàn thiện bản thân mình, cân bằng giữa công việc và cuộc sống.

Trong cuộc đời dạy học của mình, điều khiến tôi trăn trở nhất là: Khi phải trải qua nhiều khó khăn, thử thách trong công việc và cuộc sống, liệu bản thân tôi, đồng nghiệp và sinh viên có còn đủ nghị lực và động lực để tiếp tục giảng dạy hay học tập nữa không? Tôi cũng nhận thấy một điều rằng chính kinh nghiệm làm việc phong phú đã hỗ trợ chúng tôi rất nhiều trong quá trình giảng dạy và học tập trong thế giới ngày càng năng động và phức tạp.

Có thể nói, điều mà tôi tâm đắc nhất trong vai trò giáo viên nghề đó chính là nhìn thấy sinh viên của mình thành công trong cuộc sống cũng như có được nghề nghiệp ổn định sau khi tốt nghiệp. Trong tương lai, tôi tin rằng giáo dục nghề nghiệp sẽ phát triển vượt bậc hơn nữa. Bởi vì ngày nay, xã hội đã dần nhận ra rằng giáo dục nghề nghiệp là chìa khóa dẫn đến thành công trong hệ thống giáo dục, cũng như đã đón nhận và quan tâm đầu tư đáng kể cho sự phát triển của giáo dục nghề nghiệp. Tôi có thể thấy và cảm nhận thay đổi vì một cuộc sống tốt đẹp hơn.

-HẾT-

Vươn lên bằng con đường học tập

Phạm Thị Duẩn

Giảng viên, Khoa Kinh tế
Trường Cao đẳng Cơ giới và Thủy lợi (Đồng Nai)

Khi còn là nữ sinh trung học, tôi vốn là một người vui vẻ, hòa đồng. Tôi thích tham gia các hoạt động phong trào, các cuộc thi sáng tác văn thơ hay các cuộc thi đội viên, đoàn viên ưu tú, tấm gương đạo đức .v.v. Tôi còn tham gia nhiều phong trào đoàn thể và giữ các vai trò lãnh đạo. Lúc ấy, tôi đã ấp ủ ước mơ trở thành cô giáo dạy Ngữ văn.

Sau khi tốt nghiệp phổ thông trung học, tôi nhận ra cuộc sống hiện thực không như mình mong muốn. Tôi bắt đầu đi làm công nhân tại một công ty dệt may cách xa nhà gần 1.700 km. Đó là một cuộc sống vô cùng vất vả với công việc lao động chân tay cực nhọc. Điều đó đã thôi thúc tôi suy nghĩ tìm hướng đi khác cho mình. Lúc đó với tôi dường như chỉ có một lựa chọn hứa hẹn hơn cả: vươn lên bằng con đường học tập. Tôi quyết định tiếp tục tham dự kỳ thi đại học. Khi đậu đại học ngành Quản Trị Kinh Doanh, tôi đã nỗ lực vừa học vừa làm và dần ổn định cuộc sống của mình.

Khi tốt nghiệp đại học cũng là lúc tôi được đảm nhận vị trí lãnh đạo nhóm trong bộ phận kinh doanh của công ty. Với kinh nghiệm, kĩ năng và trình độ nhất định tôi đã được đánh giá cao và nhận được tín nhiệm của đồng nghiệp và lãnh đạo. Tôi cũng được công nhận và khen ngợi về năng lực và sự tận tâm trong việc hướng dẫn và đào tạo nhân viên mới. Bản thân tôi cũng có niềm đam mê và năng lượng tràn trề khi tôi say sưa và miệt mài chia sẻ những kinh nghiệm cho đồng nghiệp. Tôi thấy rất hạnh phúc và có mong ước được chia sẻ những kiến thức, kỹ năng và kinh nghiệm của bản thân với thật nhiều người khác.

Cơ hội đã đến với tôi khi một trường cao đẳng nghề ở Đồng Nai tuyển dụng giảng viên giảng dạy bộ môn Quản trị Doanh nghiệp. Tôi đã hình dung mình đứng trước các em sinh viên và say sưa giảng bài với tất cả niềm đam mê, nhiệt huyết để hỗ trợ các em trên con đường học tập nghề nhằm tìm kiếm một công việc phù hợp với năng lực. Tôi quyết định ứng tuyển vào công việc này vì tự tin mình có thể đáp ứng các yêu cầu đặt ra về trình độ, kỹ năng. Tôi cũng tin rằng mình có đủ tố chất cần thiết của người làm nghề, đó là tâm huyết, động lực và kinh nghiệm. Kể từ đó, tôi gắn bó với nghề giáo và luôn hài lòng về lựa chọn của mình.

Trong suốt hơn mười năm đứng trên bục giảng, tôi có rất nhiều trăn trở và kỷ niệm đáng nhớ. Đặc biệt là thời gian gần đây, khi tôi giảng dạy trong lĩnh vực quản lý kho hàng, một trong những nghề thuộc lĩnh vực logistics và cũng là ngành nghề mới của trường. 90% học sinh trong lớp tôi là nữ và các em mới chỉ 15, 16 tuổi. Trong buổi đầu nhận lớp tôi đã hỏi các em hai câu hỏi: *“Em biết gì về nghề Quản lý kho hàng?”* và *“Tại sao em lại lựa chọn nghề Quản lý kho hàng?”*

Và tôi đã nhận được những câu trả lời khiến tôi vô cùng trăn trở. Các em nói:

- o Em không biết rõ, nhưng có vẻ học nghề này sẽ trở thành người quản lý.
- o Vì em thấy bạn em học.
- o Vì bố mẹ em khuyên em nên học nghề này.
- o Vì em thấy nghề này đang hot.
- o Vì em muốn được như cô.

Các em đều có những kỳ vọng rất lớn, và tôi nghĩ mình có trách nhiệm giải thích để các em hiểu rõ hơn về nghề. Tôi quyết định dành cả buổi học ngày hôm đó để chia sẻ từng tâm tư và những khúc mắc mơ hồ của các em. Cuối buổi tôi đã hỏi lại cả lớp: *“Có em nào thay đổi quyết định của mình không?”* Các em đều vui vẻ đồng lòng ở lại cùng tôi và theo đuổi nghề nghiệp các em đã chọn. Trải qua gần 3 tháng, sĩ số lớp vẫn duy trì như ban đầu. Tôi cũng phần nào nhẹ nhõm, nhưng bản thân luôn nhắc nhở mình cần nỗ lực từng ngày để thực hiện những lời mình đã hứa với lớp và luôn theo sát từng bước đi của mỗi em học sinh. Và cho dù có bao nhiêu trở ngại khó khăn phía trước, tôi đều sẵn sàng đối mặt và kiên định vượt qua.

Với vai trò giáo viên, không có niềm vui nào to lớn và giá trị bằng niềm vui khi thấy các em hạnh phúc đón nhận các kết quả học tập tích cực. Hay khi các em nhắn tin, gọi điện cho cô báo về công việc mình vừa trúng tuyển, khi các em khoe với cô về việc mình được thăng chức, và cả khi các em cười tươi đưa cô tấm thiệp hồng mời tiệc cưới hay khi các em báo tin mới sinh em bé, v.v. Được chứng kiến những dấu mốc trong cuộc đời các em là nguồn động viên lớn giúp tôi vượt qua những khó khăn trong nghề.

Tôi tin tưởng vào tương lai tươi sáng của hệ thống giáo dục nghề nghiệp nước nhà trong bối cảnh hội nhập toàn cầu, cách mạng công nghiệp 4.0 và nhu cầu ngày càng tăng về đào tạo ra thế hệ học sinh sinh viên có trình độ nhằm đáp ứng các mục tiêu kinh tế - xã hội. Cùng với đó là trọng tâm phát triển nguồn nhân lực chất lượng cao thông qua các chiến lược, định hướng và chính sách của nhà nước về hoạt động giáo dục nghề nghiệp trong những năm gần đây.

Mỗi nhà giáo GDNN đều đam mê và kiên định với nghề nghiệp của bản thân. Tôi tin rằng tôi cũng vậy. Tôi mong sao các cơ quan chức năng và các bên liên quan cùng đồng lòng quyết tâm xây dựng môi trường GDNN tối ưu để trở thành con đường học tập đầy hứa hẹn cho các em học sinh. Đây cũng là cơ hội để chúng ta cùng lan tỏa những giá trị và năng lượng tích cực đến cộng đồng nhằm thúc đẩy hoạt động giáo dục nghề nghiệp phát triển bền vững hướng đến mục tiêu tiến bộ, bình đẳng và hòa nhập xã hội.

-HẾT-

Người lái đò qua sông

Lê Thị Hồng Duyên

Phó trưởng phòng - Giảng viên kiêm nhiệm, Phòng Thanh tra và Đảm bảo chất lượng giáo dục
Trường Cao đẳng Kinh tế - Kỹ thuật Điện Biên

Gia đình tôi có mẹ làm giáo viên nên từ nhỏ, mẹ đã định hướng tôi theo nghề của bà. Thực lòng khi còn học THCS, tôi không thích làm giáo viên cho lắm. Lúc đó tôi mơ ước trở thành một luật sư hoặc một nhà báo giỏi.

Tôi chỉ bắt đầu quan tâm đến nghề giáo khi tôi vào lớp 10. Tôi quan sát cách mà cô giáo chủ nhiệm của tôi giảng dạy trên lớp. Cô là giáo viên dạy bộ môn Lịch sử. Cô rất tận tụy giảng dạy và quan tâm đến từng hoàn cảnh học sinh trong lớp. Những đứa trẻ chúng tôi đều ngưỡng mộ và yêu quý cô. Các bài giảng của cô đều lồng ghép những bài học về giá trị cá nhân và cộng đồng, khơi dậy lòng biết ơn, đức hy sinh và trách nhiệm, khuyến khích thế hệ trẻ cống hiến cho xã hội.

Trong một buổi ngoại khóa của lớp, cô đã tổ chức cho chúng tôi đến thăm một xã gần trường. Mục đích của buổi ngoại khóa là tới thăm và giúp đỡ 5 gia đình thương binh nặng trong xã. Khi đến nơi, tôi đã rất ngạc nhiên khi cô và chúng tôi được mọi người chào đón, hỏi han rất thân thiết. Sau đó tôi tìm hiểu và biết được rằng cô thường đến vào cuối tuần để dạy học và xóa mù chữ cho bà con nơi đây miễn phí. Cô thường xuyên tổ chức các hoạt động ngoại khóa để học sinh của mình nhận thức và hiểu rõ hơn về điều kiện sống của người dân. Đây cũng là dịp để cô trò có thể giúp đỡ các gia đình thương binh, gia đình có hoàn cảnh khó khăn trong xã.

Người dân trong xã yêu mến cô vì tấm lòng nhân hậu, luôn sẵn sàng giúp đỡ mọi người. Chính tấm gương của cô đã truyền cảm hứng và thôi thúc tôi trở thành giáo viên. Tôi đã quyết tâm học tập và thi đỗ vào trường Đại học Sư phạm Hà Nội. Năm 2005, tôi ra trường và trở thành giảng viên của trường Cao đẳng Kinh tế - Kỹ thuật Điện Biên. Trong thời gian 15 năm công tác tại trường, noi gương cô giáo chủ nhiệm của mình, tôi luôn tận tụy nhiệt huyết trong giảng dạy và đã tổ chức rất nhiều hoạt động để hỗ trợ và động viên các em học sinh có hoàn cảnh khó khăn phấn đấu vươn lên trong học tập.

Trong cuộc đời đi dạy của mình, tôi đã trải qua nhiều cung bậc cảm xúc, có những lúc chán nản thất vọng nhưng cơ bản vẫn là lòng nhiệt huyết cống hiến và yêu nghề. Có thời điểm, tôi nhen nhóm ý định thay đổi nghề nghiệp. Đó là vào khoảng năm 2015-2017. Thời điểm này, trường cao đẳng vẫn thuộc Bộ Giáo dục và Đào tạo, sinh viên được đào tạo theo hướng giáo dục chuyên nghiệp. Tuy nhiên, sinh viên ra trường có ít cơ hội kiếm được việc làm, tỷ lệ thất nghiệp cao dẫn đến số lượng tuyển sinh thấp. Nhiều giảng viên đồng nghiệp của tôi đã cân nhắc việc thay đổi nghề nghiệp vì lo lắng trước tương lai việc làm mờ mịt.

Năm 2018, Nhà trường chuyển sang đào tạo theo hướng giáo dục nghề nghiệp. Bằng sự năng nổ và tâm huyết, lãnh đạo Nhà trường đã truyền lửa quyết tâm cho tôi và đội ngũ giáo viên nhà trường thay đổi phương pháp đào tạo để chuyển đổi từ giáo dục chuyên nghiệp sang giáo dục nghề nghiệp. Đó là một sự thay đổi lớn, một thử thách đã thôi thúc tôi tiếp tục ở lại với nghề giáo. Tôi đã dành thời gian để tìm hiểu về giáo dục nghề nghiệp và tìm hiểu xem xã hội đang cần những nghề nào, mức lương và việc làm cho sinh viên sau khi ra trường ra sao....và nhận ra rằng, đào tạo nghề đã là xu hướng của thế giới từ lâu và việc tăng cường khả năng tiếp cận đào tạo nghề để phục vụ nhu cầu xã hội là xu thế tất yếu. Thách thức lớn nhất ở đây là việc chuyển đổi chương trình giảng dạy, đổi mới phương pháp giảng dạy và đặc biệt là liên kết với doanh nghiệp để đảm bảo chất lượng đào tạo đáp ứng được nhu cầu hiện nay. Liên kết với doanh nghiệp là yếu tố quan trọng trong giáo dục nghề nghiệp. Sinh viên cần được trang bị các kỹ năng phù hợp để có thể đáp ứng được yêu cầu công việc trong các doanh nghiệp.

Trần trở về vấn đề này, tôi cùng một số đồng nghiệp đã mạnh dạn tham mưu đề xuất với Ban Giám hiệu tìm hiểu kết nối một số doanh nghiệp trên địa bàn trong và ngoài tỉnh để tìm kiếm cơ hội thực tập cho sinh viên, khảo sát nhu cầu về lao động và kỹ năng của doanh nghiệp, và giới thiệu việc làm cho sinh viên tốt nghiệp.

Trong hai năm gần đây, Nhà trường đã ký kết các Biên bản ghi nhớ về hợp tác đào tạo và giới thiệu việc làm với nhiều doanh nghiệp, trong đó có Công ty Viettel Điện Biên, Công ty TNHH thương mại và xây dựng số 6 tỉnh Điện Biên, Công ty TNHH đầu tư phát triển nguồn nhân lực IRE Hải Phòng. Kết thúc các kỳ thực tập và thực hành, nhiều học sinh sinh viên của tôi được chính các doanh nghiệp này nhận vào làm việc. Dù chỉ là kết quả nhỏ bé ban đầu nhưng tôi cảm nhận được tác động tích cực mà những thay đổi này đem lại.

Là nhà giáo, nhiệm vụ của chúng tôi không chỉ là chuyển giao kiến thức và kỹ năng mà còn tạo môi trường thuận lợi để sinh viên sớm được tiếp xúc và tiếp cận với thị trường lao động. Thông qua giáo dục nghề nghiệp, các em được trang bị tốt để có được công ăn việc làm có thể nuôi sống bản thân và gia đình, đồng thời đóng góp cho xã hội. Đối với nhà giáo, hạnh phúc nhất là nhìn thấy học trò của mình trưởng thành, có việc làm ổn định và gia đình no ấm. Điều tôi tâm đắc nhất là có thể chia sẻ kiến thức, kinh nghiệm và kỹ năng của bản thân cho học trò. Khi được trang bị các kỹ năng kỹ thuật phù hợp, các em sẽ có được cơ hội việc làm để nuôi sống bản thân, gia đình và cống hiến cho xã hội.

Tôi tự hào vì mình là cô giáo, nghề cao quý nhất trong các nghề cao quý. Người ta thường ví người thầy như người lái đò thầm lặng chở biết bao thế hệ học trò cập bến đỗ tương lai:

*“Suốt một đời đưa đón khách qua sông . . .
Ai còn nhớ người lái đò thầm lặng?
Vẫn ngược xuôi, dù gió mưa hay nắng!
Tiễn người đi... biệt biệt chẳng về thăm
Vẫn lặng lẽ, bằng tất cả cái tâm...
Vì sự nghiệp trồng người đầy cao cả ” (Sưu tầm)*

*“Một dòng đời - một dòng sông.
Mấy ai là kẻ đứng trông bến bờ
Muốn qua sông phải có đò
Đường đời muốn bước phải nhờ người đưa ...” (Sưu tầm)*

Năm này qua năm khác, những người lái đò vẫn say sưa miệt mài giữa đôi bờ đưa bao thế hệ đi ngang dòng sông tri thức. Còn gì vui hơn đối với người thầy khi được chứng kiến học trò của mình lần lượt trưởng thành. Còn gì vui hơn khi những khách qua sông vẫn nhớ đến dòng sông, bến đò xưa và cả người chèo đò lặng lẽ.

Suy cho cùng, sự hi sinh của mỗi thầy cô giáo là quy luật muôn đời. Nghề nhà giáo đòi hỏi sự tận tụy và luôn quan tâm đến người khác. Giống như bãi cát dài nâng mình cho những con sóng nối tiếp nhau, bãi cát vẫn nằm đó nhớ hoài những con sóng đã đi qua. Sau mỗi chuyến đi, con đò lại trở về bến đón những hành khách khác sang sông. Người khách xưa biết bao giờ trở lại, có nhớ con đò và lần qua bến ấy - sang sông

-HẾT-

Là nhà giáo, nhiệm vụ của chúng tôi không chỉ là chuyển giao kiến thức và kỹ năng mà còn tạo môi trường thuận lợi để sinh viên sớm được tiếp xúc và tiếp cận với thị trường lao động.

Thông qua giáo dục nghề nghiệp, các em được trang bị tốt để có được công ăn việc làm có thể nuôi sống bản thân và gia đình, đồng thời đóng góp cho xã hội.

Phát triển một lực lượng lao động lành nghề

Nguyễn Thị Lý

Nguyên hiệu trưởng (nghỉ hưu từ ngày 1 tháng 10 năm 2020)

Trường Cao đẳng Công nghệ Thủ Đức

Tôi hài lòng với sự lựa chọn nghề nghiệp của mình trong giáo dục nghề nghiệp. Tôi trở thành giảng viên kể từ tháng 1 năm 1989. Sau đó tôi làm Phó Hiệu trưởng từ ngày 1 tháng 9 năm 1997 đến 30 tháng 8 năm 2013 và giữ chức vụ Hiệu trưởng từ ngày 1 tháng 9 năm 2013 đến 30 tháng 9 năm 2020. Từ tháng 10 năm 2020, tôi chính thức rời nhà trường để nghỉ hưu.

Trở thành giáo viên dạy nghề là một phần trong công việc mưu sinh sau khi tốt nghiệp đại học. Quá trình học tập và làm việc trong môi trường giáo dục nghề nghiệp đã tạo nền tảng cho tôi hoàn thiện bản thân và trở thành một người tốt hơn. Đã có rất nhiều thách thức và cơ hội cho phép tôi thể hiện và nâng cao năng lực của mình cũng như giúp tôi xác định được hướng đi rõ ràng. Mỗi ngày đều là những trải nghiệm học hỏi tuyệt vời và tôi sẽ luôn trân trọng những tháng năm đó.

Vai trò của nhà giáo là xây dựng sự hiểu biết và nâng cao năng lực của con người, bao gồm việc giải quyết các tình huống sư phạm, hiểu và gắn kết với các em HSSV. Tình yêu nghề và thương trò, những phẩm chất hàng đầu của nhà giáo, cũng lớn lên trong tôi qua thời gian. Tôi cũng luôn sẵn sàng học hỏi, tôn trọng và trân quý các đồng nghiệp của mình. Tất cả các yếu tố đó đã thôi thúc tôi cố gắng làm tốt hơn vai trò, vị trí công việc được phân công và hoàn thành trách nhiệm lãnh đạo của mình.

Trong công tác giảng dạy và quản lý, tôi luôn tâm niệm làm thế nào để tạo dựng niềm tin đối với HSSV, với đồng nghiệp, với các đối tác và sau cùng là tạo dựng được niềm tin đối với cấp trên của mình. Chính sự tin tưởng này đã mang lại giá trị to lớn cho bản thân tôi và nhà trường mà tôi đại diện, khi trách nhiệm đặt ra cho chúng tôi là làm thế nào để đảm bảo chất lượng đào tạo, sinh viên ra trường đáp ứng được yêu cầu của doanh nghiệp và xã hội.

Việc phát triển một lực lượng lao động có kỹ năng đòi hỏi các chiến lược rõ ràng nhằm tạo động lực cho mọi người và nâng cao uy tín, thương hiệu để hướng tới một tương lai tốt đẹp hơn. Trong vai trò giáo viên nghề, điều mà tôi tâm đắc nhất là được chứng kiến sự trưởng thành, sự thành công của HSSV, của đội ngũ thầy cô giáo, nhân viên nhà trường. Trên tất cả, đó là sự công nhận từ các đối tác, cộng đồng doanh nghiệp và toàn xã hội về chất lượng đào tạo của chúng tôi mà qua đó cho thấy uy tín của nhà trường.

Giáo dục nghề nghiệp được đặc biệt chú trọng ở Việt Nam trong những năm gần đây. Với sự quan tâm của các cơ quan chức năng từ cấp trung ương đến địa phương, sự nhận thức ngày càng cao của xã hội, doanh nghiệp và các bậc làm cha làm mẹ, đặc biệt là nhu cầu phát triển kỹ năng nghề của giới trẻ, tôi tin tưởng GDNN sẽ tiếp tục đổi mới và phát triển mạnh mẽ để góp phần đào tạo nguồn nhân lực có đạo đức, có kiến thức và kỹ năng đáp ứng được nhu cầu lao động trong nước, khu vực và hội nhập quốc tế.

Tôi hy vọng rằng đại dịch COVID-19 sẽ sớm được kiểm soát và chúng ta có thể bắt đầu hành động vì một bình thường mới và tốt đẹp hơn ở Việt Nam cũng như trên thế giới. Nhân cơ hội này, tôi xin gửi lời chào trân trọng tới tất cả các giáo viên và chuyên gia trong nước và quốc tế, những người đã góp phần thực hiện thành công các dự án khác nhau tại Việt Nam.

Tôi hy vọng rằng Chương trình Aus4skills sẽ được Chính phủ Úc mở rộng hơn nữa để các cơ sở GDNN, doanh nghiệp và giáo viên có cơ hội được tham gia tập huấn, chia sẻ kinh nghiệm lẫn nhau và học hỏi từ các chuyên gia Úc để cùng nhau đào tạo nguồn nhân lực có chất lượng đáp ứng nhu cầu trong nước và quốc tế. Trân trọng cảm ơn Chính phủ Úc, Chương trình Aus4skills, các anh chị cán bộ quản lý dự án phía Việt Nam và Úc.

Chúc các bạn sức khỏe và thành công!

-HẾT-

Thách thức sáng tạo

Đỗ Thị Thu Thảo

Trưởng Bộ môn Quản trị kinh doanh

Trường Cao đẳng Kinh tế Công nghiệp Hà Nội

Từ khi còn nhỏ, tôi đã bắt đầu mơ ước trở thành cô giáo. Tôi tưởng tượng sẽ thú vị như thế nào khi được làm việc với các bạn nhỏ. Ý tưởng đó vẫn được nung nấu cho đến khi tôi trưởng thành. Trở thành cô giáo với vai trò là người hướng dẫn soi đường cho các bạn trẻ, mỗi bạn đến từ các vùng miền khác nhau, khiến tôi trăn trở tìm tòi những phương pháp giảng dạy hiệu quả, cách thức để trình bày bài giảng một cách năng động và sáng tạo.

Trong cuộc đời đi dạy của mình, tôi đã trải qua nhiều thử thách và cũng có rất nhiều khoảnh khắc đáng nhớ. Kỷ niệm khó phai nhất xảy ra vào năm 2006. Đó là năm đầu tiên tôi làm chủ nhiệm một lớp Trung cấp. Khi đó, mới ra trường nên tôi chỉ hơn các em học sinh của mình ít tuổi, nhưng tôi cảm nhận được sự trân trọng, yêu mến và ngưỡng mộ mà các em dành cho tôi.

Có một lời nhận xét từ một em học sinh mà tôi nhớ mãi không quên: “Là giáo viên chủ nhiệm lớp, cô rất hiểu chúng em. Cô là giáo viên chủ nhiệm tâm lý và tình cảm nhất từ xưa đến nay em được học”. Đến nay sau hơn chục năm tôi vẫn gặp lại các em và được sống lại những khoảnh khắc cô trò bên nhau. Và thật mừng các em đều rất thành đạt và luôn coi cô là một người bạn thân thiết.

Nghề giáo là một nghề cao quý mang lại nhiều cơ hội để bạn được chứng kiến những kết quả tuyệt vời. Niềm vui lớn nhất của một giáo viên nghề là nhìn thấy sự tiến bộ, trưởng thành của học trò. Mỗi sự thành công của các em đều khiến tôi tự hào và truyền cảm hứng để tôi hoàn thiện mình hơn nữa. Mỗi thành tích mà các em đạt được đều thắp lên ngọn lửa trong tôi, thôi thúc tôi tìm kiếm những phương pháp giảng dạy sáng tạo để hỗ trợ các em đạt được mục tiêu học tập của mình.

Tôi tin rằng có một tương lai tươi sáng cho giáo dục nghề nghiệp ở Việt Nam, Bởi đây là con đường chính để thanh niên tham gia vào thị trường lao động và đóng góp cho xã hội. Ngày nay các doanh nghiệp tuyển dụng đều chú trọng đến kỹ năng và tìm kiếm những ứng viên lành nghề. Đây là cơ hội tuyệt vời để các cơ sở GDNN đóng vai trò chủ đạo trong việc cung cấp các chương trình đào tạo có chất lượng và xây dựng mối liên kết chặt chẽ với ngành và doanh nghiệp. Các học sinh, sinh viên trường nghề sẽ có thêm nhiều cơ hội để thực tập, và cơ hội có được việc làm khi ra trường.

Theo học GDNN còn tạo cơ hội có được mức lương cạnh tranh – một sinh viên có trình độ nghề có thu nhập cao hơn 25,1% so với người chỉ hoàn thành giáo dục bậc thấp; và cao hơn 16,5% so với người tốt nghiệp giáo dục bậc trung. Ở một số nước như Úc, lương của người có bằng GDNN thậm chí còn cao hơn lương người tốt nghiệp đại học.

Điều này cho phép tôi có thể lạc quan về một tương lai tươi sáng của GDNN.

-HẾT-

Nghề giáo là một nghề cao quý mang lại nhiều cơ hội để bạn được chứng kiến những kết quả tuyệt vời.

Niềm vui lớn nhất của một giáo viên nghề là nhìn thấy sự tiến bộ, trưởng thành của học trò. Mỗi sự thành công của các em đều khiến tôi tự hào và truyền cảm hứng để tôi hoàn thiện mình hơn nữa.

Bài học về lòng kiên nhẫn và nghị lực

Mai Thị Thúy

Trưởng Bộ môn Kinh Tế, Khoa Kỹ thuật Công Nghệ

Trường Cao đẳng Kỹ nghệ II

Tôi vinh hạnh được tham gia giảng dạy ở trường ban đầu với tư cách là giảng viên thỉnh giảng, từ tháng 2/2006, và chính thức được phân công vị trí trưởng bộ môn Kinh Tế vào năm 2009. Nói về thời điểm và điều gì đã thôi thúc tôi trở thành giáo viên nghề, thì bao nhiêu kỷ niệm chợt ùa về trong tâm trí tôi. Có lẽ cũng nhờ cái duyên với nghề.

Vào một ngày đầu năm mới năm 2006 do máy tính của công ty bị lỗi nên tôi ra ngoài để thuê máy hoàn thành báo cáo kế toán gấp cho công ty. Tôi đã tình cờ gặp một nhân viên phòng đào tạo của trường Cao đẳng nghề Kỹ thuật Công nghệ Thành phố Hồ Chí Minh (nay là trường Cao đẳng Kỹ Nghệ II). Qua nói chuyện cô biết tôi đang xử lý báo cáo về kế toán, trong khi đó nhà trường đang tìm một giảng viên môn kế toán có kinh nghiệm làm ở doanh nghiệp để kết hợp tham gia giảng dạy tại trường. Cô rất chân tình mong tôi tham gia giảng dạy một môn về chuyên ngành kế toán giúp nhà trường, đó là công việc mà tôi đang trực tiếp tham gia làm cho doanh nghiệp. Tôi thực sự chưa sẵn sàng và phải mất khoảng một tháng tôi mới dám nhận lời dạy thử vì sợ với kiến thức, kỹ năng không biết có đảm bảo để truyền đạt, chia sẻ, hướng dẫn cho người học hay không?

Những ngày tháng dạy thử, tiếp xúc với môi trường sư phạm đã thôi thúc tôi chia sẻ những kỹ năng tôi đã và đang trải nghiệm ở doanh nghiệp để giúp người học thực sự gắn gũi với nghề. Và từ đó tôi đã gắn bó với nghề lúc nào không hay. Các em sinh viên thích giờ dạy của tôi và là nguồn động viên lớn để tôi tiếp tục đứng trên bục giảng. Thế là tôi trau dồi thêm kỹ năng, tình yêu nghề của tôi ngày càng lớn hơn. Tôi hạnh phúc trong vai trò người thầy truyền thụ kiến thức và nghề nghiệp cho các em, từ đó tình cảm gắn bó với nghề nhà giáo trong tôi dần bền chặt hơn theo năm tháng.

Thấm thoát mà mười năm đã trôi qua, mái trường, lớp học là nơi chúng tôi đã chia sẻ nhiều niềm vui, nỗi buồn và cả những kỷ niệm khó phai mờ. Nhưng có lẽ, một kỷ niệm mãi mãi tôi không bao giờ quên và đã làm tôi day dứt suốt năm năm qua, đó là kỷ niệm về tiết học đầu tiên khi tôi bước trên bục giảng. Ngày ấy, tâm trạng tôi với bao lo âu, hồi hộp của ngày đầu cầm viên phấn trắng. Khi tôi bước vào lớp, tất cả các em đều im lặng, đứng dậy cúi chào tôi. Tôi thật sự choáng ngợp trước những cử chỉ lễ phép của các em.

Nhưng bất chợt, tôi nhận ra có một em ngồi ở bàn gần cuối không đứng dậy. Lúc đó tôi cũng bất ngờ trước cách thể hiện của em. Thế là tôi đã cho cả lớp đứng khoảng một phút. Cô bé vẫn không đứng dậy. Lúc đó tôi chỉ nghĩ rằng cô bé này tỏ thái độ không tôn trọng giáo viên. Niềm kiêu hãnh trong tôi phút chốc tan biến và thay vào đó bằng nét mặt giận dữ, lạnh nhạt. Tôi đã kìm nén sự tức giận của mình và yêu cầu em đó đi ra khỏi lớp, tôi không muốn thấy em trong giờ học và không để cho cô bé giải thích. Vậy là, cô bé cố gắng gượng đứng dậy và bước đi, trên những bước chân tận nguyên của em cứ đan xéo vào nhau. Tôi đã lặng đi trong giây lát và trong lòng chỉ dâng lên niềm hối hận xót xa, nhưng không sao nói lên được câu: *"Cô xin lỗi"*

Rồi tiết giảng cũng phải bắt đầu thôi. Tôi tự hứa với bản thân rằng sẽ gặp em vào ngày mai và nói với em rằng: *"Cô xin lỗi em"*. Nhưng... thời gian trôi đi, bảy năm tiết học đã trôi qua, tôi cũng dạy xong, tôi đã tạm biệt các học trò thân yêu của mình nhưng lời xin lỗi em tôi vẫn chưa thốt lên được. Tôi tự trách bản thân, tại sao không bình tĩnh hơn? Tại sao mình lại xử lý vội vàng như vậy? Tại sao tôi lại làm tổn thương em? Và tại sao không nói lời nào với em trước ngày chia tay lớp.

Rồi một ngày mùa thu cách đây năm năm, tôi đến trường như mọi khi. Ô kìa, trước cổng trường có một cô bé hình như đứng chờ tôi đã lâu. Vừa thấy tôi, cô bé vội vã cúi chào: *"Em chào cô. Cô còn nhớ em không?"* Tôi khựng lại nhìn em, cười gượng gạo, để cố lục tìm lại một gương mặt, một cái tên trò cũ. *"Em tặng cô bó hoa nhân ngày 20/11. Em chúc cô luôn hạnh phúc ạ!"*

Tôi nhìn thẳng vào khuôn mặt tròn trĩnh của cô bé. Giờ thì tôi nhớ ra rồi. Thật không tin nổi, đó chính là cô bé tật nguyền ngày nào, cô bé mà suốt bao năm qua tôi vẫn day dứt về cách cư xử của mình trong ngày đầu tiên bước trên bục giảng, cô học trò mà tôi vẫn còn nợ một lời xin lỗi. Tôi hơi lúng túng nhưng cũng lấy lại bình tĩnh, nhìn em bảo rằng: “Ồi, làm sao cô có thể quên em được, người học trò bao năm cô muốn gặp để nói với em một điều...” Tay đón lấy bó hoa tươi thắm từ tay cô bé, tôi dịu em ngồi xuống ghế đá gần đó, tôi đã nói trong sự xúc động tột bậc: “Cô xin lỗi em! Câu nói này đáng ra cô phải nói cách đây năm năm rồi nhưng hôm nay mới nói lên được”.

Tôi ôm chầm lấy em và lặp lại: “Cô xin lỗi em!” Chuyện lần đó đã giúp tôi nhận ra thật nhiều điều. Cho đến tận hôm nay, tôi vẫn rất cảm phục em, tấm gương kiên trì nghị lực vượt khó.

Điều tâm đắc nhất của một giáo viên nghề là khả năng truyền dạy kỹ năng của mình. Một người giáo viên nghề giỏi cần hội tụ đầy đủ kiến thức, kỹ năng và kinh nghiệm và phải luôn tâm niệm một điều rằng “Không có trò giỏi nếu không có thầy giỏi”.

Tôi có duyên làm giáo viên nghề, và giờ đây công việc này đã trở thành một phần của bản thân và luôn giữ cho mình cái nhìn lạc quan về tương lai của giáo dục nghề nghiệp. Ngày nay các trường đã thay đổi theo hướng đào tạo theo năng lực, không ngừng thay đổi thực chất để phù hợp với xu thế phát triển của xã hội “Hãy đào tạo những gì xã hội cần chứ không đào tạo những gì nhà trường có. Chính điều đó đòi hỏi Nhà trường và doanh nghiệp phải gắn kết với nhau. Nhà trường và doanh nghiệp là hai thành tố quan trọng không thể tách rời nhau. (2010) TS Nguyễn Thị Hằng, Hiệu trưởng trường Cao đẳng Kỹ Nghệ II.

Người thầy cần phải lắng nghe nhiều hơn. Học sinh hôm nay chính là tương lai mai sau, người thầy phải là người cẩn thận thấu đáo để dìu dắt chắp cánh tương lai cho các em.

Và hãy luôn nhớ bài học về lòng kiên nhẫn và nghị lực!

-HẾT-

Bồi dưỡng tâm hồn

Lê Thị Mộng Linh

Giảng viên, Khoa Quản trị kinh doanh

Trường Cao đẳng Công nghệ Thủ Đức

Ước mơ lúc nhỏ của tôi là trở thành một nhà kinh doanh trong lĩnh vực nông nghiệp theo truyền thống gia đình, chính vì vậy tôi chọn chuyên ngành Kinh tế của Đại học Nông Lâm Thành phố Hồ Chí Minh. Khi vào học đại học, tôi làm thêm nghề gia sư để trang trải cuộc sống.

Lần đầu tiên lên lớp tôi rất ngỡ ngàng khi lắng nghe câu chuyện của em học trò lớp 7 mà tôi dạy kèm. Em kể rằng khi còn nhỏ, do sức khỏe không tốt nên em phải liên tục nằm viện và uống thuốc chính vì vậy đã ảnh hưởng đến khả năng nhớ của em. Do đó, sau này khi đi học, em ấy rất hay quên và đã có rất nhiều gia sư trước tôi. Tôi rất băn khoăn nhưng vẫn nhận lớp và cố gắng hết sức để hỗ trợ em học tập. Thoáng chốc mà 5 năm trôi rỗng rỗng của hai cô trò cũng trôi qua, cho đến khi em tốt nghiệp lớp 12. Thật là một điều phi thường phải không,

Tôi cảm thấy vui sướng lắm. Khi đó tôi mới suy nghĩ rằng chắc cũng có nhiều em học sinh như em ấy cần tôi giúp. Với suy nghĩ đó, tôi đã quyết định thay đổi định hướng đời tôi. Tôi tuyên bố với bản thân, gia đình và bạn bè rằng mình sẽ trở thành một giáo viên! Và như thế tôi học lên cao học đồng thời tiếp tục làm gia sư để tích lũy kinh nghiệm giảng dạy và kiến thức chuyên môn. Đến năm 2007, tôi xin về làm giảng viên Trường Cao đẳng Công nghệ Thủ Đức. May mắn thay, tôi được nhận ngay và ước mơ làm giáo viên của tôi thành hiện thực kể từ đó.

Nghề giáo mang đến cho tôi nhiều niềm vui nhưng cũng không ít gian nan thử thách. Tôi có một kỷ niệm khó phai mà qua đó giúp bản thân vững tin hơn với nghề kỹ sư tâm hồn xin kể ra đây. Năm 2009 – sau hai năm dạy ở trường Cao đẳng Công nghệ Thủ Đức – tôi được phân công chủ nhiệm một lớp bậc trung cấp. Lần đầu tiên chủ nhiệm lớp tôi vui lắm, không lo lắng gì cả vì tôi tự tin với kinh nghiệm từ việc làm lớp trưởng ba năm học cấp 3. Hơn nữa tôi cũng đã từng là học sinh, tôi nghĩ mình sẽ làm tốt.

Nhưng thực tế đâu phải như những gì mình tưởng tượng. Lớp học của tôi có cả nam và nữ và rất đa dạng thành phần. Trình độ thì không đồng đều, có học sinh mới học xong lớp 9, lớp 10, lớp 11, lớp 12, mà không phải em nào cũng chăm học. Các em rất nghịch, và cũng chẳng thiết tha gì với chuyện học nghề cả. Nhiều khi chỉ vì một mâu thuẫn nhỏ mà các em có thể đánh nhau.

Thậm chí có lần, một em học sinh đã mang dao và rượt đuổi bạn học trong trường. Những lúc như vậy, tôi như vỡ mộng, nhưng cũng may là không có ai bị thương.

Với một bầu nhiệt huyết của một cô giáo trẻ, và những suy nghĩ ban đầu đã thôi thúc tôi thay đổi ước mơ thành nhà giáo, tôi nghĩ tôi phải tìm cách sao cho em có thái độ tích cực hơn trong học tập, trong cuộc sống. Tôi nghĩ chắc phụ huynh có thể hỗ trợ tôi nên bèn gọi điện cho họ mong được giúp đỡ. Ở Việt Nam có câu thành ngữ “giậu đồ bìm leo” tình cảnh của tôi lúc đó cũng như vậy. Cha mẹ em lại than ngược lại với tôi rằng: “Nó thường xuyên đi chơi khuya, không quan tâm đến người nhà, đua xe,... ba mẹ nói hết nghe rồi, nhờ Cô giáo.”

Biết được những chuyện như vậy và sự tha thiết của cha mẹ em, tôi quyết định dành tự thân vận động. Dùng chiến thuật “mưa dầm thấm lâu”, tôi cố gắng làm bạn với em ấy, thường xuyên hỏi thăm, lắng nghe, khuyến khích em nói hết những suy nghĩ, những mong muốn của em, phân tích vấn đề giúp em,... Dần dà, em tin tưởng nơi tôi và bắt đầu có động lực đi học, chịu khó lắng nghe lời cô giáo khuyên nhủ và thích học hơn. Vài năm sau, từ một học sinh cá biệt em đã phấn đấu trở thành một nhân viên bán ô tô thành công, có trách nhiệm với gia đình, biết quan tâm đến người khác. Đến giờ, hai cô trò chúng tôi vẫn còn giữ liên lạc.

Điều tâm đắc nhất trong vai trò nhà giáo là tôi có thể lắng nghe những chia sẻ vô tư, hồn nhiên từ học sinh của mình. Tôi nghĩ, là một nhà giáo, ngoài nhiệm vụ chính là cung cấp, hỗ trợ học sinh của mình làm chủ kiến thức chuyên môn thì lắng nghe sự chia sẻ, niềm vui, nỗi buồn của các em cũng rất quan trọng. Có lắng lòng nghe các em tâm sự thì ta mới hiểu hơn về những mong muốn, những khó khăn, những vấn đề các em và bạn mình đang gặp phải cả trong việc học và trong cuộc sống.

Là cô giáo, tôi tin rằng mình đã giúp học sinh bồi dưỡng thêm kiến thức và những tình cảm tốt đẹp trong các em. Tôi có thể khuyên nhủ, đưa ra những giải pháp phù hợp giúp các em học tập tốt hơn, vui vẻ hơn trong cuộc sống và bản thân tôi cũng vui vẻ hơn, gần bó hơn với nghề khi tôi lắng nghe các em nhiều hơn. Nhiều học sinh của tôi giờ đây đã trưởng thành, đã ra trường đời, nhưng đến giờ vẫn thi thoảng liên lạc với tôi. Nhiều khi đi siêu thị, trung tâm thương mại, hay ngân hàng,... cũng có học sinh chào tôi và gọi đúng tên tôi, điều này làm tôi thật sự hạnh phúc với nghề nhà giáo.

Ngày nay, giáo dục nghề nghiệp đã có được sự công nhận tích cực từ xã hội dựa trên thực tế rằng học sinh học nghề sau tốt nghiệp đã tìm được việc phù hợp. Điều này cũng đã góp phần làm thay đổi quan điểm của xã hội đặc biệt là phụ huynh đối với việc lựa chọn bậc học cho con em của mình. Đồng thời với những nỗ lực của các cơ sở đào tạo trong việc thay đổi phương pháp dạy học theo hướng tiếp cận năng lực và sự mở rộng hợp tác giữa các trường với những tổ chức, công ty quốc tế trong đào tạo, đưa đến trái ngọt là các lứa học viên tốt nghiệp lành nghề, chất lượng. Các hoạt động tăng cường nhận thức cộng đồng và hướng nghiệp cũng góp phần giúp học sinh và phụ huynh hiểu hơn về giáo dục nghề nghiệp. Trên những cơ sở này, tôi nghĩ giáo dục nghề nghiệp sẽ vươn xa hơn nữa trong tương lai.

Mỗi Cô giáo dạy nghề là một người lãnh đạo, hãy lãnh đạo thật tốt bản thân để ngày càng phát phát triển góp phần giúp giáo dục nghề nghiệp ngày càng tỏa sáng. Về phần mình, tôi luôn tự nhắc nhủ với bản thân hãy lắng nghe và truyền cảm hứng cho người học để cùng nhau bước trên con đường màu cam ngập tràn niềm vui và hạnh phúc

-HẾT-

Không ngừng học hỏi

Lương Thị Hoa

Giảng viên/Tổ trưởng Nghiệp vụ 3 (Vận tải, Logistics)

Trường Cao đẳng kinh tế Đối ngoại (COFER)

Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi trở thành nhân viên một công ty vận tải của Hong Kong (Hecny Transportation Vietnam). Thời gian này, tôi vừa đi làm để tích lũy kinh nghiệm thực tế, vừa theo học một chương trình cao học. Sau khi lấy bằng cao học cũng là lúc tôi chuẩn bị sinh em bé. Lúc này công việc tại công ty và chăm sóc con nhỏ chiếm hầu hết thời gian của tôi, vì vậy tôi cân nhắc đến việc đi dạy. Tôi muốn được đứng lớp để chia sẻ kinh nghiệm cho các thế hệ sau và cũng để có thời gian cho gia đình nhiều hơn.

Tôi sinh ra trong một gia đình nhà giáo, cả bố mẹ và chị gái tôi đều làm giáo viên. Gia đình tôi thực sự muốn tôi theo đuổi một con đường sự nghiệp khác, nhưng trong thâm tâm tôi vẫn luôn chọn con đường này, giống như đã là máu thịt của mình vậy. Tôi trở thành giáo viên nghề từ tháng 8 năm 2010.

Kể từ đó, tôi đã trải qua nhiều thách thức, khó khăn và cũng có nhiều kỷ niệm tuyệt vời. Kỷ niệm khó phai nhất và cũng là điều trân trọng suốt cuộc đời dạy học của tôi diễn ra trong khoảng thời gian đầu đứng lớp. Khi ấy, tôi là một giáo viên trẻ đầy nhiệt huyết và luôn chỉ muốn những tiết học của mình phải truyền tải được thật nhiều kiến thức về ngành nghề cho các bạn trẻ.

Trong khóa học đầu tiên tại một trường cao đẳng nghề hàng hải, tôi nhận được một email rất dài của một bạn sinh viên tên Hiệp. Trong email đó, bạn đã ca ngợi tôi là một giáo viên rất tận tâm, bạn rất may mắn được tôi hướng nghiệp và truyền lửa. Tôi cảm thấy rất đỗi tự hào về bản thân và nghĩ rằng mình đã thành công trong việc đưa ra những bài giảng có chất lượng. Thế nhưng đọc đến cuối bức thư, bạn ấy viết: *“Cô Hoa ạ, cô không biết đâu, đôi khi một mình cô nói một mình cô hiểu.”* Khi ấy tôi cảm thấy có chút tự ái nhưng cũng rất biết ơn vì lời góp ý chân thành đó.

Tôi đã suy ngẫm về lời nhận xét đó của bạn sinh viên và về phương pháp giảng dạy của mình. Tôi chợt nhận ra rằng chỉ sự nhiệt tình thôi không đủ, kiến thức là quan trọng nhưng làm thế nào để truyền đạt một cách hiệu quả những kiến thức đó cũng quan trọng không kém.

Giáo viên được trang bị các kiến thức và kỹ năng mà chúng ta chất lọc và áp dụng trong công việc. Để chuyển giao kiến thức một cách hiệu quả, chúng ta cần nắm bắt được năng lực của học sinh, khả năng tiếp thu kiến thức để đạt được các mục tiêu học tập. Và điều này vẫn luôn là một thách thức. Tôi sẽ tiếp tục trau dồi kiến thức, làm chủ các phương pháp giảng dạy hiệu quả để hoàn thiện mình hơn nữa trong vai trò giáo viên.

Làm nghề giáo cho tôi cơ hội để tạo ảnh hưởng lên quá trình trưởng thành và học tập của người trẻ. Tạo sự kết nối và thu hút sự tham gia là những mục tiêu mà tôi cần tiếp tục theo đuổi. Tôi có thể đóng vai trò là cầu nối giữa nhà trường và doanh nghiệp trong phát triển kỹ năng của lực lượng lao động trong tương lai. Tôi cũng có cơ hội chia sẻ kiến thức với các đồng nghiệp của mình và hợp tác với các bên khác, trong nước và quốc tế, trong việc xây dựng các chương trình đào tạo phù hợp với sinh viên của trường.

Tôi tin rằng GDNN là hình thức giáo dục chủ đạo, giúp xây dựng những kỹ năng cần thiết cho nguồn nhân lực nhằm đáp ứng nhu cầu của thị trường lao động. GDNN sẽ tiếp tục đóng vai trò thiết yếu trong việc cung cấp kiến thức và kỹ năng đa dạng trong thế giới hiện đại: từ kỹ năng lãnh đạo doanh nghiệp, kỹ năng làm việc đến các kỹ năng xã hội và nền tảng. Con người nếu được trang bị đúng kỹ năng và ở vị trí công việc phù hợp sẽ đóng góp được nhiều nhất cho phát triển kinh tế và xã hội.

Trong năm 2020, tôi đã có cơ hội tham gia các chương trình đào tạo ngắn hạn do Aus4skills tổ chức. Tôi đã có dịp gặp gỡ các giáo viên tận tâm đến từ nước Úc xa xôi, được làm việc với những người đồng nghiệp nhiệt huyết, yêu nghề. Tôi mong muốn được đại diện cho trường cao đẳng của chúng tôi tiếp tục tham gia các dự án hợp tác này để học hỏi và chia sẻ kinh nghiệm.

Nghề giáo là một nghề cao quý cho chúng ta cơ hội tuyệt vời để tham gia cùng với các bạn sinh viên trẻ với khát vọng tạo ra một tương lai tươi sáng và ý nghĩa hơn. Tôi tự hào với lựa chọn nghề nghiệp của mình.

-HẾT

Một sự nghiệp lái đò thầm lặng và ý nghĩa

Trịnh Ngọc Thu Hà

Trưởng khoa Kinh tế

Trường Cao đẳng Hàng Hải I (Hải Phòng)

Tôi đã từng có năm năm làm việc tại các doanh nghiệp trước khi trở thành một cô giáo. Nghề giáo đến với tôi là một cái duyên và cũng chính nó dạy cho tôi nhiều thứ, có những niềm vui mà khó có nghề nào khác có được.

Cho đến nay, tôi đã có hơn mười năm công tác trong ngành, tôi cảm thấy vô cùng may mắn vì được tiếp xúc nhiều đối tượng học sinh, sinh viên. Mười năm, một khoảng thời gian không quá dài nhưng cũng không phải là ngắn để quên đi nhiều kỷ niệm và tôi muốn chia sẻ một kỷ niệm đáng nhớ trong sự nghiệp của mình.

Tôi nhớ lần đầu được phân công làm giáo viên chủ nhiệm tại một lớp nổi tiếng có nhiều sinh viên nghịch ngợm và học kém nhất Khoa, đây thực sự là một trọng trách khó khăn. Với quan niệm *“Công tác giáo dục đạo đức cho học sinh, sinh viên chỉ đạt kết quả tốt khi nó có sự tác động đồng thời của nhà trường - gia đình - xã hội”*, do đó vào cuối mỗi năm học, tôi gửi sổ liên lạc về cho phụ huynh xem và yêu cầu phụ huynh ký tên xác nhận. Khi nhận lại sổ liên lạc, tôi phát hiện một cậu sinh viên đã ghi chữ ký phụ huynh vì kết quả thi của em kém và sợ bố mẹ trách phạt.

Tôi đã gặp riêng sinh viên đó và phân tích hậu quả của hành động gian dối, khuyên nhủ em lần sau không được tái phạm. Từ đó, tôi nhận ra rằng mình cần có cách tiếp cận tốt hơn để hỗ trợ cậu học trò “cá biệt” này cũng như các sinh viên có kết quả học tập kém khác. Tôi nhờ các giảng viên bộ môn khác cùng kèm cặp các em sinh viên yếu kém để cải thiện kết quả học tập theo từng tuần, từng tháng, từng học kỳ. Với phương pháp đó, kết quả học tập của các sinh viên kém lớp tôi cải thiện hẳn.

Khi tốt nghiệp ra trường, cậu sinh viên của tôi đã đạt loại “Giỏi” và tiếp tục học liên thông lên đại học. Tôi cảm thấy tự hào về thành tích học tập của em và thấy vui vì mình đã kịp thời điều chỉnh cách tiếp cận để hỗ trợ em trong học tập.

Cậu sinh viên “cá biệt” của tôi năm nào giờ đã là một trưởng phòng kinh doanh của một công ty Logistics lớn ngay trên địa bàn thành phố Hải Phòng và còn hỗ trợ nhiệt tình các sinh viên Khoa kinh tế trường tôi đến công ty thực hành, thực tập.

Giáo viên dạy nghề có thể vừa là nhà sư phạm vừa là người thợ lành nghề, và người đó có thể vừa là nhà khoa học xã hội, vừa là nhà hoạt động xã hội. Tôi tin rằng những gì tôi đã và đang làm để “lái” các sinh viên của tôi đi đúng hướng thật sự có tác động lớn đến các sinh viên của mình. Tôi xem đây là một sự nghiệp lái đò thầm lặng và ý nghĩa đối với tôi!

Giáo dục nghề nghiệp hỗ trợ thế hệ trẻ của chúng ta tham gia vào thị trường lao động. Thành công của họ sẽ phụ thuộc vào cách họ đạt được mục tiêu học tập, đạt được các kỹ năng cần thiết để có thể tự lập mà không phải trông chờ vào cha mẹ và người thân.

Có các kỹ năng phù hợp, kiếm được việc làm hoặc học lên cao là những con đường mà những người trẻ có thể theo đuổi để có được sự độc lập đó. Giáo dục nghề nghiệp có thể đáp ứng nhu cầu phát triển kỹ năng và yêu cầu đào tạo hoặc đào tạo lại của những người học khác nhau. Đặc biệt các nhóm có hoàn cảnh khó khăn hoặc dễ bị tổn thương trong thị trường lao động (như người di cư, người tị nạn, người có tay nghề thấp và thất nghiệp, phụ nữ...), có thể được hỗ trợ thông qua các chương trình đào tạo nghề phù hợp. GDNN có thể là lựa chọn tốt giúp họ đạt được các kỹ năng cần thiết và có cơ hội cao hơn để tham gia vào thị trường lao động. Và sự tham gia đó sẽ giúp cải thiện đời sống kinh tế và xã hội của họ cũng như đóng góp tích cực cho cộng đồng.

Tôi tin rằng GDNN đóng vai trò quan trọng trong việc cải thiện khả năng có được việc làm của sinh viên tốt nghiệp cũng như góp phần nâng cao năng suất và khả năng cạnh tranh của doanh nghiệp. Tôi rất cảm ơn cơ hội được tham gia đóng góp vào sự nghiệp phát triển GDNN với mục tiêu ngày càng đáp ứng tốt hơn nữa nhu cầu kỹ năng của doanh nghiệp, thông qua cách tiếp cận dựa trên kết quả học tập và đào tạo thực tế trong công việc.

-HẾT-

Nghề cao quý nhất

Đồng Phong Huyền

Phó trưởng Khoa Kinh tế

Trường Cao đẳng Hàng Hải I (Hải Phòng)

Trước khi trở thành giáo viên tôi đã từng đi làm doanh nghiệp.

Việc tôi trở thành giáo viên là một sự tình cờ, có thể gọi là cái duyên với nghề đứng lớp. Gia đình tôi có truyền thống làm nghề dạy học và mẹ tôi cũng muốn tôi theo nghề này.

Và giờ thì nghề giáo đã theo tôi từ năm 2007 đến tận bây giờ. Từ đó đến nay, tôi đã gặp nhiều tình huống sư phạm để qua đó tôi luyện và làm nguồn cảm hứng cho tôi lên lớp mỗi ngày và mỗi ngày một vững vàng hơn trong nghề.

Nhưng có một kỷ niệm mà có lẽ sẽ không bao giờ tôi quên được. Hôm đó trong giờ học, khi tôi đang giảng bài, em Loan (một sinh viên trong lớp tôi dạy) vẫn ngồi dưới lớp nghịch ngợm, mất tập trung. Tôi đã nhiều lần nhắc nhở nhẹ nhàng nhưng em đó vẫn không để ý đến, thậm chí còn cười đùa. Không kiềm chế được nữa tôi ngừng giảng bài, đập bàn và quát: *“Em Loan, nếu em không học thì mời em ra ngoài ngay, đừng có thái độ như thế trong lớp học”*.

Cả lớp bỗng xôn xao, các em khác đều đang dõi mắt nhìn tôi và Loan. Loan rõ ràng đã nghe thấy lời tôi và cũng ý thức được là cả lớp đang nhìn về phía em, em hung hăng đáp trả: *“Tiên sư đứa nào chửi tao”*.

Tôi lặng người! Sau bao năm đi dạy học, tôi chưa bao giờ ở trong tình huống này. Cố gắng kìm lại cơn giận, tôi nói nhẹ nhàng nhưng cương quyết: *“Em nào vừa nói, đứng dậy!”*

Lớp học lặng như tờ. Ngay cả Loan cũng lặng câm, tôi thấy em tỏ ra bối rối, nhưng vẫn không đứng dậy hay nói năng gì. Tôi vẫn tiếp tục nhẹ nhàng: *“Cô hỏi em nào vừa nói, cô cho một cơ hội đứng dậy nhận lỗi”*.

Cả lớp lặng đi. Vẫn không ai lên tiếng, không khí lớp học căng thẳng vô cùng. Tôi buồn bã lắc đầu: *“Xin lỗi các em, tôi không thể tiếp tục dạy tiết học này. Phần còn lại của giờ học, các em có thể tự sinh hoạt.”* Rồi tôi lặng lẽ bước ra khỏi lớp và tiếp tục lên các lớp khác như bình thường. Không biết các em đã tự sinh hoạt, thảo luận những gì. Nhưng đến cuối giờ học, em lớp trưởng xuống phòng chờ giáo viên mời tôi lên lớp. Tôi cũng theo em lên lớp. Trong lớp học, Loan với đôi mắt đỏ hoe, nức nở khóc và xin lỗi tôi. Tôi vẫn nói với Loan bằng những lời lẽ nhẹ nhàng, không hề trách mắng.

Sau sự việc ấy, Loan gửi cho tôi bản tường trình và bản kiểm điểm. Trong đó, em viết rằng đây thực sự là lỗi lầm lớn trong cuộc đời em. Và rằng: *“Em rất biết ơn cô vì cô đã cho em một bài học sâu sắc về lòng bao dung”*.

Trong vai trò giáo viên nghề tôi có thể truyền đạt cho các em các kiến thức về nghề, từ đó cho các em cơ hội để phát triển năng lực.

Đồng thời tôi còn có thể chia sẻ với các em học sinh những kinh nghiệm trong công việc, cuộc sống để giúp các em có thêm hiểu biết, tự tin bước vào cuộc sống tự lập sau này của bản thân.

Tôi nhớ mãi câu nói của Cố Thủ tướng Phạm Văn Đồng của Việt Nam rằng: *“nghề dạy học là nghề cao quý nhất trong những nghề cao quý, nghề sáng tạo nhất trong những nghề sáng tạo vì nó đã sáng tạo ra những con người sáng tạo.”* Nhà giáo dục học Tiệp Khắc vĩ đại Comenxki² cũng từng phát biểu: *“Dưới ánh mặt trời không có nghề nào cao quý hơn nghề dạy học”*

Quách Mạt Nhược – một học giả nổi tiếng người Trung Quốc khi nói về nghề giáo đã từng ca ngợi: *“Mặt trời mọc rồi lặn, mặt trăng khuyết rồi lại tròn nhưng ánh sáng mà người thầy chiếu rọi vào chúng ta sẽ còn mãi trong suốt cuộc đời”*.

Câu nói đã khẳng định vị trí, vai trò của người thầy trong sự phát triển của mọi thời đại và tôi tự hào vì nghề giáo của mình!

Tôi luôn giữ cho mình cái nhìn lạc quan về tương lai của giáo dục nghề nghiệp vì đây là con đường để thanh niên tham gia vào thị trường lao động. GDNN có vai trò quan trọng trong việc thúc đẩy kỹ năng việc làm của người học và năng suất, khả năng cạnh tranh của các doanh nghiệp. GDNN cần lấy người học làm trung tâm, tạo cơ hội và môi trường học tập linh hoạt, luôn thay đổi nhằm đạt được kết quả tốt nhất, bao gồm học qua thực tế công việc, học qua sự hỗ trợ của công nghệ, các bộ công cụ và tiếp cận với trang thiết bị hiện đại. Hệ thống GDNN phải đảm bảo bình đẳng giới, tạo cơ hội đào tạo cho tất cả mọi người, trên cơ sở nhu cầu và điều kiện của người học cũng như yêu cầu của thị trường lao động.

-HẾT-

² Ghi chú của biên tập: **John Amos Comenius** (tiếng Czech: Jan Amos Komenský; Tiếng Đức: Johann Amos Comenius; Phiên âm Latin: Ioannes Amos Comenius; 28/03/1592 – 15/11/1670) là triết gia, nhà sư phạm và thần học từ Margraviate của Moravia và được coi là người sáng lập nền giáo dục hiện đại

Học tập suốt đời: Truyền thống ngàn xưa

Nguyễn Thị Hằng

Hiệu trưởng, Trường Cao đẳng Kỹ nghệ II

Thành phố Hồ Chí Minh

Tôi may mắn được sinh ra và lớn lên tại Làng Nguyệt Áng³ được công nhận là Làng Khoa bảng Nguyệt Áng, Huyện Thanh Trì, Hà Nội. Có lẽ đây là yếu tố cơ bản thôi thúc tôi phải “Học tập suốt đời”⁴ cho xứng với truyền thống hiếu học của cha ông.

Trước tiên tôi xác định: Học tập là mang lại giá trị cốt lõi cho bản thân mình, cho sự lớn mạnh và bền vững của gia đình, rồi thứ đến là để sống có ích, không trở thành gánh nặng cho xã hội. Từ đó, tôi luôn luôn muốn được chia sẻ với mọi người, với cộng đồng về những hiểu biết của mình.

Khi chọn ngành vào Đại học, tôi đã bảo vệ quyết liệt với cha mẹ rằng tôi chỉ thích theo đuổi những nghề nào thách thức một chút, chứ không phải các nghề nhẹ nhàng thường mặc định cho phụ nữ. Cuối cùng gia đình cũng đã đồng ý cho tôi học Sư phạm Kỹ thuật ngành: Điện Công nghiệp để trở thành người giáo viên nữ kỹ thuật dạy nghề từ năm 1985.

Từ đó trở đi, tôi kiên trì theo nghề dạy học hơn mấy chục năm và vẫn còn rất yêu nghề dù rằng ngày càng xuất hiện nhiều thách thức phức tạp. Tôi luôn trăn trở về môi trường học tập và nhận thấy có ba điều ta cần phải xem xét và có biện pháp tức thời. Thứ nhất là, môi trường học tập của chúng ta nói chung chưa đảm bảo đủ các điều kiện cần thiết, không được nhiều tiện nghi và thiếu sự hấp dẫn thu hút người học. Thứ hai là nước ta học nghề nói chung vẫn phải đóng học phí vì

³ Ghi chú của biên tập: Dân gian có truyền rằng, làng Nguyệt Áng là ngôi làng khoa bảng ở huyện Thanh Trì thuộc Hà Nội, là nơi sản sinh ra nhiều nhân tài giúp nước.

⁴ Ghi chú của biên tập: Học tập suốt đời là khái niệm học tập không chỉ giới hạn trong giáo dục chính quy mà ta vẫn tiếp tục học hỏi không ngừng từ đời sống hàng ngày. Tại nơi làm việc, khái niệm này thường được dùng để chỉ công tác bồi dưỡng chuyên môn liên tục. Học tập suốt đời giúp ta tăng cường hiểu biết về thế giới xung quanh, cho ta nhiều cơ hội tốt hơn để nâng cao chất lượng cuộc sống.

vậy, có nhiều gia đình muốn cho con đi học nghề nhưng không đủ điều kiện để đến trường nhập học, họ phải thông qua con đường vừa học, vừa làm. Và thứ ba là dù trong vài năm gần đây, chương trình giảng dạy và phương pháp giảng dạy của cả nước vài có nhiều đổi mới, tuy nhiên vẫn còn quá nhiều bất cập.

TN người dạy học chính là người dẫn đường. Danh xưng “Thầy/Cô” được thốt lên đi kèm với biết bao sự tự hào, trân trọng và kính phục. Vì danh xưng “Thầy/Cô” và ý nghĩa như vậy, tôi luôn tự nhắc nhở bản thân về sự noi gương: không ngừng học hỏi, nghiên cứu, sáng tạo và đổi mới để có nhiều kiến thức, kỹ năng cống hiến cho hệ thống giáo dục nghề nghiệp. Và cứ thế, tôi tiến lên phía trước, dù trong bất kỳ sự cố, biến cố nào xảy ra, đều hết sức bình tĩnh, tự tin với bản lĩnh về nghệ thuật giảng dạy của mình để tạo được sự hài lòng của người học.

Chúng ta đang nhìn thấy tương lai huy hoàng của giáo dục nghề nghiệp. Tôi nghĩ không có niềm tin thì không thể chiến thắng, tư duy thay đổi thì kết quả sẽ thay đổi. Tôi tin tưởng vào sự phát triển đúng hướng của hệ thống giáo dục nghề nghiệp trong thời gian tới. Mặc dù còn nhiều thách thức, nhưng ta cần tiếp cận giải quyết một cách thông minh, và hợp tác cùng nhau để triển khai đồng bộ, nhất là về các Luật và chính sách.

Tương lai của hệ thống GDNV chắc chắn sẽ phát triển rực rỡ nếu ta rút ra được các bài học từ Quy luật cung cầu - Quy luật cạnh tranh - Quy luật giá trị. Trên thực tế, ta cũng đã chứng kiến nhiều chiến lược cải cách của Bộ Lao động - Thương binh và Xã hội và Tổng cục Giáo dục Nghề nghiệp của Việt Nam nhằm đạt các mục tiêu:

- o Truyền thông tích cực và nhiều đổi mới, sáng tạo.
- o Tăng cường công tác dự báo nguồn nhân lực.
- o Tăng cường hợp tác Quốc tế, học hỏi kinh nghiệm và chuyển giao từ các dự án của các Quốc gia phát triển mạnh về dạy nghề (như dự án Aus4skills được chính phủ Úc tài trợ).
- o Đào tạo gắn với việc làm, gắn với doanh nghiệp, đào tạo đáp ứng nhu cầu.
- o Rà soát cập nhật nội dung chương trình, phương pháp
- o Tăng cường tự chủ, tự chịu trách nhiệm, tự giải trình.

Để đạt được thành công trong tương lai, ta càng phải chung tay hợp sức hôm nay!

-HẾT-

Người dạy học chính là người dẫn đường. Danh xưng “Thầy/Cô” được thốt lên đi kèm với biết bao sự tự hào, trân trọng và kính phục.

Vì danh xưng “Thầy/Cô” và ý nghĩa như vậy, tôi luôn tự nhắc nhở bản thân về sự noi gương: không ngừng học hỏi, nghiên cứu, sáng tạo và đổi mới để có nhiều kiến thức, kỹ năng cống hiến cho hệ thống giáo dục nghề nghiệp.

Nuôi dưỡng tình yêu Đất Nước

Nguyễn Thị Ánh Nguyệt

Giảng viên, Khoa Kinh tế

Trường Cao đẳng Kỹ nghệ II - Thành phố Hồ Chí Minh

Trước khi chia sẻ câu chuyện của mình, tôi muốn được nhắc đến hai câu thơ của nhà thơ Nguyễn Khoa Điềm:

Khi ta lớn lên Đất Nước đã có rồi

Đất Nước có trong những cái “ngày xưa ngày xưa” mẹ thường hay kể.

Đất Nước đã có từ xa xưa trước khi chúng ta ra đời. Chính điều này khơi gợi trí tò mò, khiến chúng ta muốn tìm hiểu về lịch sử của đất nước và muốn đi tìm nguồn cội của mình. Hành trình đi tìm cội nguồn để tìm ra ý nghĩa của cuộc sống, giúp chúng ta hiểu rõ vai trò và trách nhiệm đối với xã hội, với đất nước, giúp chúng ta nắm bắt được vận mệnh của chính mình. Cuộc sống của mỗi con người giống như một cái cây, nảy mầm, vươn lên, trưởng thành và tỏa bóng....

Một cái cây phát triển khỏe mạnh đòi hỏi các yếu tố cơ bản nhưng thiết yếu như đất và nước. Tôi lớn lên trong quy luật đó, hồn nhiên như cỏ cây, đôi khi bơ vơ trước gió, có khi rực rỡ như hoa hồng. Có những giai đoạn khó khăn cần sự cố gắng vươn lên, có những khoảnh khắc đem lại cho tôi niềm vui và sự khích lệ.

Ai cũng yêu Đất Nước theo cách riêng của mình. Tôi chọn cách thể hiện tình yêu Đất Nước thông qua chính công việc hằng ngày miệt mài trên bục giảng, truyền cảm hứng, truyền nghề cho thế hệ trẻ bằng cách chia sẻ kiến thức và kỹ năng của mình. Mỗi ngày, tôi đều lên kế hoạch và chuẩn bị giáo án kỹ lưỡng để truyền đạt hiệu quả nhất kiến thức cho sinh viên, để các em hiểu rằng tôi trân trọng nỗ lực học tập của các em như thế nào. Tôi hỗ trợ các em phát triển những kỹ năng của riêng mình để có thể tự bước vào đời.

Trong vai trò của người giáo viên, tôi khuyến khích các em tự tạo động lực trong học tập và nuôi dưỡng khát vọng tự lập, để có thể tự nuôi sống bản thân, hỗ trợ gia đình và đóng góp tích cực cho xã hội.

Trường Cao đẳng Kỹ nghệ II nơi tôi công tác, hội tụ nhiều lớp sinh viên đến từ nhiều vùng miền khác nhau, nhiều nét văn hóa, và cảnh đời khác nhau. Trong thời gian hơn mười năm đi dạy của mình, chứng kiến những mảnh đời khác nhau nhưng có lẽ năm 2020 là một năm có nhiều biến động và dấu ấn đối với tôi.

Từ đầu năm 2020, đại dịch Covid-19 hoành hành đã gây ảnh hưởng nặng nề đến đời sống hàng ngày và nền kinh tế của toàn thế giới trong đó có Việt Nam. Tháng 10 vừa qua, miền Trung liên tiếp hứng chịu những trận lũ lịch sử tàn phá cơ sở hạ tầng, tài sản và lấy đi sinh mạng. Rất nhiều học trò của tôi đã bị ảnh hưởng.

Một em sinh viên đến từ miền Trung đã phải ban ngày đi học buổi tối đi làm thêm để tự trang trải cuộc sống xa nhà và gửi tiền về giúp đỡ gia đình. Trận lũ lịch sử đã cuốn đi tất cả ruộng vườn hoa màu của gia đình em. Em đứng trước lựa chọn khó khăn và đang cân nhắc việc nghỉ học. Sau khi biết hoàn cảnh của em tôi đã động viên em tiếp tục học và hỗ trợ em đóng học phí. Với khí chất của người con miền Trung kiên cường, em hứa sẽ tiếp tục học tốt và trả “góp” phần học phí tôi đã hỗ trợ. Em nói với tôi: *“Em biết lương giáo viên của cô cũng không cao vậy mà cô vẫn giúp em trong lúc này khiến em rất vui và cảm động.”* Hai cô trò nhìn nhau cười nhưng mắt đỏ hoe.

Em vội vã đi làm thêm sau giờ tan học. Tôi chuẩn bị cho giờ giảng tiếp theo, vừa đi vừa ngân nga câu hát trong tim:

Tôi yêu tiếng nước tôi từ khi mới ra đời, người ơi

Mẹ hiền ru những câu xa vời À à ơi!

Tiếng ru muôn đời (Nhạc sĩ Phạm Duy)

Tôi yêu quá quê hương mình, tôi yêu con người Việt Nam!

-HẾT-

Bài học về niềm đam mê và lòng trắc ẩn

Nguyễn Thị Bích

Giảng viên ngành Logistics, Khoa Kinh tế
Trường Trung cấp Kinh tế Kỹ thuật Nguyễn Hữu Cánh
Thành phố Hồ Chí Minh

Tôi sinh ra và lớn lên ở dải đất miền Trung nơi người dân bán mặt cho đất bán lưng cho trời trong khi phải chống chọi với bão lũ liên miên. Trẻ em không được khuyến khích học hành và con gái thường lấy chồng sớm. Cuộc sống quanh năm chân lấm tay bùn, làm việc quần quật vẫn không đủ ăn. Hoàn cảnh khó khăn đã hình thành trong tôi ý thức muốn thoát nghèo thì phải học và ước mơ trở thành cô giáo để ươm mầm cho thế hệ mai sau.

Tôi quyết định vào thành phố Hồ Chí Minh lập nghiệp và được nhận vào làm việc trong lĩnh vực xuất nhập khẩu tại một cảng biển nước sâu. Qua công việc này, tôi nhận ra rằng để kiếm được thu nhập tốt hơn, để phát triển thì cần phải học và đạt được những kỹ năng mới. Tôi vừa làm vừa học và đã tốt nghiệp Đại học Giao thông Vận tải Thành phố Hồ Chí Minh. Khi có tấm bằng trong tay và có được những kinh nghiệm thực tế trong ngành, một lần nữa, trong tôi lại thôi thúc ước mơ trở thành giáo viên để truyền đạt những kiến thức mà tôi tích lũy được cho thế hệ trẻ.

Tôi đầu quân cho Trường Trung cấp Kinh tế Kỹ thuật Nguyễn Hữu Cánh, ban đầu là giảng viên thỉnh giảng rồi trở thành giảng viên chính thức sau khi thể hiện tốt năng lực của mình. Ước mơ thuở nhỏ của tôi đã thành hiện thực! Trong cuộc đời đi dạy của mình, tôi đã trải qua nhiều thăng trầm, vui có, buồn có. Tôi tiếp xúc rất nhiều học sinh, chủ yếu là học sinh trung học cơ sở, từ nhiều vùng miền khác nhau, có nhiều hoàn cảnh gia đình khác nhau. Một số em có tính cách rụt rè, thụ động, thậm chí hạn chế trong giao tiếp.

Tôi tin rằng giáo viên vừa có vai trò nuôi dưỡng vừa có vai trò giáo dục. Giáo viên cần tâm huyết với nghề, và cần biết cách chia sẻ kiến thức và kỹ năng của mình. Nhưng niềm đam mê cần đi đôi với lòng trắc ẩn. Lòng trắc ẩn giúp chúng ta thấu hiểu các em học sinh. Đổi lại, các em sẽ tích cực tham gia hơn khi cảm thấy được quan tâm, hỗ trợ. Tôi trân trọng những khoảnh khắc khi được các em học sinh tâm sự, chia sẻ cảm xúc và đón nhận sự hỗ trợ để vượt qua khó khăn, giúp các em đạt được các mục tiêu học tập và mơ ước của mình.

Điều tôi trăn trở nhất hiện nay là tỷ lệ học sinh bỏ học gia tăng ở các trường nghề. Các em đang ở tuổi mới lớn nên có thể chưa nhận thức và chưa có sự định hướng về lựa chọn nghề nghiệp và nhu cầu kỹ năng làm việc. Các em chưa hiểu rõ về giá trị của giáo dục nghề nghiệp và cho rằng giáo dục nghề nghiệp *không quan trọng*. Học sinh bỏ học vì nhiều nguyên nhân như sống trong gia đình có ba mẹ li dị, hoàn cảnh gia đình kinh tế khó khăn, ba mẹ mãi mê kiếm tiền mưu sinh không quan tâm chăm lo con cái. Hệ quả, các em học sinh này có lối sống lệch lạc hoặc mặc cảm, tự ti, hoặc có hành vi chống đối xã hội.

Có một kỷ niệm mà tôi vẫn nhớ mãi. Đó là khi tôi làm giáo viên chủ nhiệm, trong lớp có một em học sinh có khuôn mặt rất sáng sủa nhưng luôn ngồi trong góc cuối lớp và không nói gì. Trong tiết giảng, tôi đặt câu hỏi và gọi cậu học sinh đó trả lời. Tôi gọi tên tới ba lần thì em mới đứng lên, nhưng vẫn không nói gì. Bực mình vì thái độ đó, tôi đã hét lên: *"Em đang chế giễu tôi à? Em coi thường tôi đúng không? Bố mẹ em không dạy em phép tắc hay sao?"*

Cậu học trò vẫn không nói gì, chỉ cúi mặt xuống nước mắt lăn dài. Tôi rất tức giận và thất vọng, thậm chí còn có suy nghĩ thẳng bé không thể giáo dục được. Một tuần trôi qua và tôi không quan tâm hay để ý đến cậu bé đó. Bạn bè trong lớp thì bắt đầu thầm thì to nhỏ với nhau. Cậu học trò đó vẫn đi học đúng giờ, vẫn chỗ ngồi đó với cặp mắt rất buồn. Rồi một hôm, tôi quyết định tiếp cận cậu bé. Tôi ngồi xuống bên cạnh, đặt tay lên vai cậu và hỏi: *"Em có điều gì buồn không? Sao cô hỏi mà em không trả lời? Hãy cho cô biết lý do."*

Cậu học trò nhỏ ấp úng trả lời: *“Em buồn lắm cô ạ. Ba mẹ em suốt ngày cãi vã. Ba đánh mẹ vài lần và nay họ đã ly dị. Mẹ em bị bệnh. Em rất lo sợ và không biết chia sẻ cùng ai, vì vậy em không muốn nói. Em xin lỗi cô”*.

Sau buổi học đó, tôi đã suy nghĩ rất nhiều về những lời em nói và đã liên lạc với phụ huynh. Được biết hoàn cảnh gia đình rất khó khăn, tôi cảm thông hơn với cậu học trò và từ đó cũng gần gũi và động viên em nhiều hơn. Mỗi lần cậu học trò ấp úng trả lời, tôi tiến lại gần và nói hãy tự tin lên cố gắng học tập, có cô bên cạnh.

Dần dần, cậu học trò đó cũng trở nên cởi mở và tự tin hơn. Ngày ra trường, em nhận được bằng khá và được tôi giới thiệu vào làm việc tại một công ty Logistics. Trong quá trình làm việc em được công ty đánh giá cao. Lâu lâu tôi nhận được lời cảm ơn từ mẹ của cậu học trò nhỏ.

Tôi nhận ra rằng người giáo viên cần luôn gần gũi học sinh của mình cần hiểu được hoàn cảnh của các em. Chúng ta cần hiểu và lắng nghe nhiều hơn. Sự đồng cảm và lòng trắc ẩn là cách để chúng ta gần gũi và nuôi dưỡng tâm hồn trẻ. Tôi rất vui với kết quả đạt được. Đó là một trong rất nhiều kỷ niệm đẹp trong cuộc đời đi dạy của tôi!

Là giáo viên dạy nghề Logistics, tôi cũng đóng vai trò định hướng nghề nghiệp, chỉ dẫn và truyền tải cho học sinh của mình những kiến thức và kỹ năng nghề cần thiết. Trách nhiệm của tôi là giúp đỡ các em trở thành người có nhân cách, biết đối nhân, xử thế, sống và làm việc nhiệt huyết, làm giàu chính đáng cho bản thân và cộng đồng bằng kỹ năng nghề nghiệp của mình.

Để làm được điều đó, người giáo viên phải biết trau dồi kiến thức và kỹ năng để truyền tải cho học sinh, tận tâm với nghề, luôn là tấm gương sáng cả về tri thức, nhân cách, tính chuyên cần và sự chuyên nghiệp. Người ta thường nói rằng *“Thầy có giỏi thì trò mới giỏi”*. Tôi tin rằng giáo viên phải là người có trái tim nhân hậu, tâm huyết với nghề, biết cảm thông, và công bằng.

Trong những năm gần đây và với sự phát triển của công nghệ ở Việt Nam, GDNN đang dần được coi trọng. Nhà nước đã đưa GDNN vào mục tiêu ưu tiên phát triển hàng đầu để đáp ứng nhu cầu của doanh nghiệp và xã hội. GDNN được xem là chìa khóa cho những chiến lược phát triển bền vững, xóa nghèo, thúc đẩy hòa bình, bảo tồn môi trường, nâng cao chất lượng cuộc sống cho tất cả mọi người. GDNN được đặt lên ưu tiên phát triển hàng đầu sẽ giúp chúng ta đạt được sự tăng trưởng bền vững hơn nữa.

Tôi nhìn thấy một tương lai tươi sáng hơn cho GDNN, bởi vì:

- o GDNN vẫn là sự lựa chọn hàng đầu của nhiều bậc cha mẹ vì giúp mang lại công việc ổn định và bảo đảm cuộc sống cho nhiều người. Nhiều học sinh sau khi học nghề ra trường rất thành đạt, đến nỗi nhiều bạn trẻ từ bỏ cánh cửa đại học và chọn con đường GDNN.
- o Chính sách của nhà nước hỗ trợ các đối tượng học nghề như miễn học phí cho học sinh THCS tham gia học nghề, có chế độ học bổng cho những học sinh có thành tích học tập tốt.
- o Nhà nước và trường học mở ra nhiều ngành nghề đa dạng, bao phủ mọi lĩnh vực của nền kinh tế. Có cả các chương trình sơ cấp và các khóa đào tạo ngắn hạn.
- o GDNN có khung thời gian đào tạo ngắn hơn; các chương trình đào tạo rất thiết thực. Thời gian học cao đẳng chỉ từ 2 - 2,5 năm, trung cấp chỉ từ 1 - 2 năm, sơ cấp chỉ từ 03 tháng đến dưới 01 năm, tùy theo ngành nghề đào tạo. Chương trình đào tạo chủ yếu là thực hành:
 - Đối với trình độ trung cấp: thực hành, thực tập, thực nghiệm chiếm tối đa đến 75% thời lượng chương trình;
 - Đối với trình độ cao đẳng: thực hành, thực tập, thực nghiệm chiếm tối đa đến 70% thời lượng chương trình;
 - Quá trình đào tạo gắn với thực hành đáp ứng nhu cầu của doanh nghiệp, do vậy người học sẽ được tham gia thực hành tại doanh nghiệp thông qua “đào tạo kép” với điều kiện cơ sở vật chất, trang thiết bị thực tế trong sản xuất, kinh doanh, giúp người học có được kinh nghiệm thực tế trong công việc.
- o Cơ hội việc làm cao với thu nhập ổn định. Nhu cầu lao động trên thị trường cần thợ có tay nghề cao.

Tôi có cơ hội được tham gia một số chương trình do Aus4Skills - Việt Nam tổ chức và Chính phủ Úc tài trợ. Tôi học hỏi được rất nhiều kiến thức cũng như phương pháp giảng dạy từ các chuyên gia Úc. Điều này đã cung cấp cho tôi một nền tảng vững chắc để trau dồi các kỹ năng và phát triển những phương pháp giảng dạy tốt nhất để truyền đạt cho học sinh của mình.

Tôi hy vọng Việt Nam sẽ tiếp tục hợp tác với Chính phủ Úc và các nước khác để xây dựng các chương trình đào tạo nghề phù hợp với trọng tâm của Bình đẳng giới, Khuyết tật và Hòa nhập xã hội (GEDSI), tạo điều kiện cho lao động nữ nông thôn và những người dân vùng sâu vùng xa. Chúng ta cần nâng cao năng lực của họ để cải thiện kinh tế gia đình và giúp xóa đói giảm nghèo. Với sự hợp tác này, tôi tin rằng GDNV ở Việt Nam sẽ ngày càng phát triển và phát triển bền vững.

-HẾT-

Tôi tin rằng giáo viên vừa có vai trò nuôi dưỡng vừa có vai trò giáo dục. Giáo viên cần tâm huyết với nghề, và cần biết cách chia sẻ kiến thức và kỹ năng của mình.

Nhưng niềm đam mê cần đi đôi với lòng trắc ẩn. Lòng trắc ẩn giúp chúng ta thấu hiểu các em học sinh. Đổi lại, các em sẽ tích cực tham gia hơn khi cảm thấy được quan tâm, hỗ trợ.

